

האזנה השבועי

שיעורו השבועי
של מרן ראש הישיבה המקובל הצדיק
רבנו בניהו יששכר שמואלי שליט"א

גליון מס' 32
פרשת פנחס התשפ"ד

עבודת ימי בין המיצרים

פרשת פנחס בימי האבל • שני חלקים בבין המיצרים • להצטער בצער השכינה • לימוד ענייני החורבן • הזמן המסוגל לגאולה • תלתא דפורענותא ושבעא דנחמתא • ה"אור החיים" הקדוש • 'הקפות' במחנה יהודה • הבקעת החומה • שורש הבעיות • נפילת ביתר • להתפלל על הכלל • רק התורה שומרת • 'איילה חסידה שבחיות' •

נטפי דמע אחר מיטתו של זקן המקובלים

הסבא קדישא ראש הישיבה כמוה"ר שלום שמואלי זצוק"ל - לקראת יום השלושים

כשראה פנחס את מעשה הנבלה הזה, אמר למשה: "הלא לימדת אותנו, שמי שעושה דבר כזה, קנאים פוגעים בו". אמר לו משה: "נכון, ו'קריינא דאיגרתא איהו למהווי פרוונקא' - מי שקורא את האיגרת, הוא יהיה השליח לעשות אותה, לכן אתה תזכה לעשות את זה".

ומיד פנחס מסר את נפשו: "ויקה רומח בידו" - סיכן את רמ"ח איבריו, וכך שייך את כעסו של הקב"ה מעם ישראל. כמו שאומר הקב"ה בפרשת השבוע - פנחס: "פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל, בקנאו את קנאתי בתוכם, ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי".

ופנחס קיבל שכר עצום, כמו שאמר הקב"ה: "הנני נתן לו את בריתי שלום, והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהונת עולם", שעד אותו מעשה, פנחס לא נתכהן, אלא היה לוי, ועכשיו בזכות המעשה הזה, הוא קיבל את הכהונה. והעיקר שזכה פנחס להפוך למלאך, ולהיות אליהו הנביא.

זורקים את אמא שלו מהבית

השבוע הזה, מתחילים "ימי בין המיצרים" - הימים שמי"ז בתמוז [יום שלישי הזה] עד תשעה באב. וציוו אותנו חז"ל, להתאבל בימים הללו על חורבן בית מקדשנו ותפארתנו ועל גלות שכינת עוזנו, ולהתפלל על בנין בית המקדש - הבית השלישי, ועל קיבוץ גלויות נדחי ישראל.

ועכשיו זה הזמן יותר מכל ימות השנה, לבכות על החורבן, ועל גלות השכינה. מה זה גלות השכינה? תארו לכם, אדם שלא

הנשק האחרון של בלעם

הנה זכינו לשבת המלכה, שבת קודש פרשת בלק. כתוב בסוף פרשת בלק, שראה בלעם שהקב"ה לא כועס באותם ימים - "ומה אזעום לא זעם ה'" - כי הקב"ה לא רוצה שיקלל את עם ישראל. לכן בלעם אמר לבלק: "לכה איעצך אשר יעשה העם הזה לעמך באחרית הימים", אמר לו: "תשמע, אלוקיהם של אלו שונא זימה, לכן תשלח את בנות מואב להחטיאם".

הזוהר אומר, שהוא שלח את בנות מואב עם כ"ד זיני דמסאבתא שהם כ"ד קישוטים של הסטרא אחרא, שכנגדם יש את כ"ד קישוטי כלה, שבאים להכניע את הכ"ד זיני דמסאבתא האלו. והוא פיאר את בנות מואב בכ"ד קישוטים של זיני דמסאבתא, ונתן לכל אחת בחיקה עבודה זרה, כדי להכשיל את עם ישראל שישתחוו לעבודה זרה.

חי 250 שנה והיצר הרע עובר חזק

וקראנו שם בסוף פרשת בלק, שנשיא שבט שמעון נכשל ולקח את כזבי בת צור. הנשיא הזה קראו לו "זמרי בן סלוא", והוא "שלומיאל בן צורישדי", והוא נקרא גם "שאול בן הכנענית", כי הוא היה הבן של שמעון ושל דינה בת יעקב, ובזמן ששמעון ולוי עשו מלחמה עם אנשי שכם, שמעון הבטיח לדינה שיקח אותה לאישה, ונשא אותה, והבן הזה שנולד מהם נקרא "שאול בן הכנענית" [שנקראת כנענית כי היתה עם שכם בן חמור]. והנשיא הזה, בנו של שמעון, נמנה עם 70 נפש שירדו ממצרים, ונמצא שהוא חי יותר מ-250 שנה. והוא לקח את כזבי בת צור, אוי ואבוי, יצר הרע עובר חזק.

י-ם ת"א חיפה ב"ש

7:23 7:26 7:22 7:04

8:20 8:23 8:22 8:20

9:02 ר"ת

לחסויות ולהנצחות ניתן להתקשר: 02-6249000 | לקבלת העלון דרך המייל שלח בקשה < m6222560@gmail.com

השיעור נמסר בכל יום ראשון בישיבת המקובלים "נהר שלום" בשעה 7:15 בערב ומעובר דרך הלויין, הרדיו ועוד ניתן לשמוע את השיעור בקול התורה שע"י ישיבתנו הקדושה 0799-111-925 שלוחה 3

הקשה!?! חולים במחלות לב, ועוד מחלות, ובתי החולים מלאים, ומתים, כמה בעיות, איזה צער, ואיך בחורי ישראל ובנות ישראל מידרדרים, חולים בנשמות, חולקים בפאבים ובעיות, לא חבל?! וכמה רודפים אותנו כל אויבנו מסביב!?

ואדם יתבונן, שברגע שיבוא מלך המשיח, אין אף אחד! כל אלה נעלמים! כל הבעיות נעלמות. וכל הבעיות האלה באות כדי לעורר אותנו, שנחזור בתשובה, שנזעק ונתפלל להקב"ה על הגאולה, ועכשיו זה הזמן בימים הללו. וכתוב "כל רודפיה השיגה בין המצרים" - שאם נבקש גאולה עכשיו בימים הללו, נשיג את זה בעזרת ה'.

ככה "משיגים" את עם ישראל

יש עוד רמז נפלא על הפסוק: "כל רודפיה השיגה בין המיצרים". כי הנה בדרך כלל, אם אדם יושב במנוחה בלי דאגות, יש לו שפע, ה' נתן לו הכל, יש לו וולוו... יש לו וילה... יש לו פרנסה טובה, כל מה שהוא רוצה יש לו, במצב כזה, לא קשה להודות לה', תודה לך ריבונו של עולם, השפעת לי כל טוב, אני בא להתפלל, אני לומד תורה, אני משתדל. אבל אם אדם יש לו צרות ויש לו בעיות, זה יותר קשה להיות דבוק בה'.

ובזה יש הבדל גדול בין הגויים לעם ישראל, הגויים ברגע שלא טוב להם - הם בועטים, אבל עם ישראל לא כך, אלא גם כשיש צרות ובעיות, הם מאמינים בני מאמינים, שכל דבר זה לטובה, כל מה שה' נותן זה טוב, וזה המעלה הגדולה של עם ישראל.

ועל זה אומר הפסוק: "כל רודפיה השיגה בין המיצרים", "מי שרודף" - פירוש, שרוצה להבין את מעלת ישראל, "השיגה בין המיצרים" - הוא ישיג את ההבנה במעלתם כאשר הם במצב של "בין המיצרים" - שהם נמצאים בצרות, ועדיין נשארים דבוקים בה', מתקרבים לה', שומעים לה', שבמצבים האלה רואים את רוחו וגדולתו ועוצמתו של עם ישראל.

אבל אצל הגויים זה לא כך, תתן לו איזה מכה, מייד בועט והולך... כמו שכתוב שלעתיד הקב"ה מביא להם מצוה אחת, ישיבה בסוכה, ומוציא חמה מנרתיקה, והם בועטים והולכים.

קרקע נקנית בחזקה - הקשר לבין המיצרים

ימי בין המיצרים הם 21 ימים קדושים [עד תשעה באב], 21 כמנין שם א'ה'י'ה', שזה **בבינה בעולם התשובה**. ובימי צרה המלך נמצא עימנו, כמו שכתוב "עימו אנכי בצרה", הקב"ה נמצא בתוכנו. בדרך כלל אדם צריך ללכת בבית המלך, לארמון המלוכה, לדפוק, לבקש, מי יפתח לך? אבל עכשיו המלך מתהלך בתוכנו, ברגע אחד יכול לבקש ממנו, רק תבקש.

המשנה בקידושין אומרת: "קרקע נקנית, בכסף בשטר ובחזקה" והגמרא שם אומרת, מאימתי הוי חזקה "מכי דַּיֵּש אמצרי" [כשדורך על מיצרי הקרקע].

ויש לפרש על דרך הרמז, ש"קרקע" נקנית, זה הארץ הקדושה, והיא נקנית ב"כסף שטר וחזקה", פירוש, "בכסף" - בכיסופים, תראה שאתה נכסף לה' יתברך, לשכינה, "בשטר" - זה התורה, "ובחזקה - מכי דיש אמצרי" - "מצרי" רמז לימי בין המיצרים, ו"דיש" אותיות "שדי", שהקב"ה נמצא עימנו בימי בין המיצרים, ויאמר לצרותינו די בעזרת ה'.

נותנים לאמא שלו להיכנס לבית, זורקים אותה מהבית ומחריבים לה אותה, והיא צועקת: "זה בית שלי תנו לי להיכנס!" וכי הוא לא יבכה על אמא שלו? הוא לא ילך לטפל בה?! ככה אנחנו צריכים להרגיש כלפי צער שכינת עוזנו - אמא שלנו.

רבי חיים בן עטר [שהיום היה יום פטירתו], איזה בכיות היה בוכה על השכינה הקדושה?! היה מוסר נפש על השכינה, היה קורא

אם אדם יושב במנוחה בלי דאגות, יש לו שפע, ה' נתן לו הכל, יש לו וולוו... יש לו וילה... יש לו פרנסה טובה, כל מה שהוא רוצה יש לו, במצב כזה, לא קשה להודות לה'

לה "אחותי רעייתי יונתי תמתי". מה הוא לא עשה למען השכינה הקדושה? סבל גלויות, בעיות, יסורים, הכל למען שכינת עוזנו. הוא כל ימיו רצה לראות את הגאולה בקרוב. והוא זכה שהשכינה השיבה לו אהבה כפולה, איך שהוא נלחם בס"מ, עד כדי שהוא אמר על הס"מ: "הפלתי אותו לשאול תחתית". ככה זכה רבי חיים בן עטר.

הקשר בין פנחס לימי בין המיצרים

פרשת פנחס נקראת "פרשת המועדים", כי היא כוללת בתוכה את כל קרבנות חגי ומועדי ישראל. והנה בכל שנה, בימי בין המיצרים" קוראים מפרשת פנחס עד פרשת ואתחנן.

ומדוע קוראים את פרשת פנחס בבין המיצרים? כי הנה לעתיד לבוא, אחרי הגאולה השלימה, יום י"ז בתמוז יהפוך ליום ראשון של חג, וט' באב יהיה יום טוב אחרון, וכל העשרים ימים שבינתיים, יהיו ימי חול המועד. ולכן סיבב הקב"ה שתחול פרשת פנחס בימי בין המיצרים, כדי לחזק אותנו בימים שמתאבלים על חורבן בית המקדש, על הצרות, והגזירות, ואדם עלול ליפול בזרועות האיוש, לכן, יש עכשיו את הפרשה של החגים, להפיג את צער עם ישראל, ושנזכור שהימים הללו יהפכו לימי חגים ומועדים.

ולא זו בלבד, שהרי פנחס בן אלעזר הוא אליהו הנביא, והוא לעתיד לבוא מבשר את הגאולה! "הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום ה' הגדול והנורא". אז דוקא בימים הללו, קוראים את פרשת פנחס, כי אנחנו מצפים ומחכים כל רגע לאליהו הנביא, לגאולה השלימה בעזרת ה'.

כמה צרות כמה בעיות

רבנו האר"י אומר בשער הכוונות, שכל יום בצהריים בשעת חצות [עכשיו זה בשעה 1 בערך], אדם ישב כחצי שעה על הרצפה, ויבכה על גלות השכינה, על צערו של משיח, ועל חורבן בית המקדש.

ואיך אדם יגיע לצער הזה? על ידי שילמד ויתבונן בזה, כמה צער יש לשכינה, כמה צער יש לעם ישראל!?! כמה חולים במחלה

שני חלקים בימי בין המצרים

ונשים לב, שעשרים ושניים ימי בין המיצרים מחולקים לשני חלקים: חלק ראשון, מי"ז בתמוז עד ראש חודש אב, זה 13 ימים, וחלק שני, מראש חודש אב עד תשעה באב, 9 ימים, ושני החלקים הללו יחד, הם 22 ימי בין המצרים.

רבנו האר"י כותב, ש"ג הימים הראשונים הם כנגד עוון העגל ומתקנים אותו, שהרי בימים הללו [מי"ז בתמוז] אמר משה להקב"ה אחרי חטא העגל, רבונו של עולם תזכור להם י"ג מידות של רחמך, ה' ה' אל רחום וחנון, תכפר להם. הקב"ה אמר, טוב, מוחל להם. והתשעה ימים מראש חודש אב, הם כנגד חטא המרגלים [שהיה לקראת תשעה באב]. י"ג המידות, הם י"ג תיקוני דיקנא דאריך, שזה של עון העגל, ובתשעה ימים אחר כך, זה תשע מידות של דיקנא של הפרצוף הנמוך יותר.

מפתח הגאולה בבין המצרים

והנה אם נכפיל כמה שעות יש בימים הללו, 22 יום כפול 24 שעות, נגיע ל-528 שעות, [10 פעמים 24 - זה מאתיים ארבעים, וממילא בעשרים יום זה יוצא 480, ועוד יומיים - ארבעים ושמונה, סך הכל יוצא בדיוק 528 שעות בימי בין המיצרים]. ו-528 עולה בדיוק כמנין המילה "מפתח", כי הימים הללו והשעות הללו זה המפתח של הגאולה.

ועוד סוד יש במספר הזה, כי אחד הדברים שעם ישראל נגאלים בזכותם, זה בזכות המשניות, והנה ראה דבר פלא, כמה פרקים של משנה יש בששה סדרי משנה? בדיוק "מפתח" פרקים, כי הם גם המפתח של הגאולה. ולכן משנה זה ראשי תיבות: העלית מן שאול נפשי, שבזכות המשנה מתקבצים הגלויות, וזוים ל"העלית מן שאול נפשי".

חגי תשרי - בחודש תמוז

עכשיו נתבונן - כפי שאמרנו בימי בין המצרים יש לנו 528 שעות. ועכשיו נחשב, שאם נוציא את השעות של השבתות שבהם לא מתענים ולא בוכים, שבת זה שמחה, אם כן בימי בין המיצרים יש 3 שבתות שזה 72 שעות. ונוציא גם את יום ראש חודש, עוד 24 שעות. הוצאנו תשעים ושש. ונוציא עוד שש שעות של יום תשעה באב אחרי צהריים [מחצות שנחלש האבל], הוצאנו 102 שעות.

ואחרי שתוריד 102 שעות מתוך 528 שעות, נשאר לנו 426 שעות, כמנין תו"ך. וזה רמז למה שכתוב: בגאולת מצרים: "כה אמר ה' אני יוצא בתוך מצרים", מצרים זה אותיות מצרים. כי בימים הללו הקב"ה יוצא בתוך ימי המצרים, הקב"ה נמצא עימנו בצרה לגאול אותנו. פלא פלאות. וכתוב "אנכי בתוך גולה", אם נשים בתוך המילה גולה, את האות א' - [תחילת המילה "אנכי"] אז תהפך המילה גולה ל"גאולה". שזה הדבר הגדול שאנחנו צריכים עכשיו, וזה הזמן המסוגל לבקש את זה.

והנה אמרנו ש"ג הימים הראשונים מכפרים על העגל, והתשעה ימים שאחר כך, מכפרים על עוון מרגלים. והנה עג"ל עולה בדיוק 103. ומרגלים עולה בדיוק 323, וכאשר נחבר את ה'מרגלים' עם ה'עגל', עולה בדיוק 426 - תו"ך. כי עוון העגל ועוון המרגלים נתכפרו בתוך השעות והימים הללו.

תשים עליך שק ואפר

ולכן צריכים להתאזר חזק בימים הללו לשוב בתשובה שלימה לבורא עולם, לבכות בכל כוחנו, בחצות היום בצהריים, וגם בחצות לילה, אדם יקום מוקדם, או שהוא כבר ער ולומד עד חצות [היום חצות זה ברבע לאחד בערך] ואז יגיד ברכות השחר בלי ברכות התורה, ויבכה על חורבן הבית, תשים עליך שק ואפר, ותבכה.

אבל צריך ללמוד לפני כן את ענייני החורבן, מה היה, איך נתנו את "נבלת עבדיך מאכל לעוף השמיים בשר חסידך לחיתו ארץ", איזה צרות, איך עם ישראל עוברים גלות כזו קשה, ואז ממילא האדם יצטער ויבכה.

ההפטרות כנגד הספירות

בשלושת השבתות של ימי בין המצרים, קוראים שלש הפטרות שנקראות "תלתא דפורענותא" - שהם נבואות החורבן. ההפטרה הראשונה היא "דברי ירמיהו בן חלקיהו", השניה היא "שמעו דבר ה'", והשלישית היא "חזון ישעיהו". ומשבת שאחרי תשעה באב עד ראש השנה, יש שבע הפטרות שנקראות "שבעא דנחמתא" - נבואות של נחמה.

השלושה הראשונות מתקנים בהם שלש ספירות עליונות "כתר חכמה בינה", והשבעה דנחמה מתקנים בהם שבע ספירות התחתונות. וככה בסך הכל מתקנים את עשר הספירות, וככה באים לראש השנה.

והנה ימי בין המצרים הם 21 יום עד תשעה באב, ועם תשעה באב הם 22, והימים הללו הם כנגד הימים שיש מראש השנה עד שמחת תורה, שגם הם 22 יום בדיוק. [ועד 'הושענא רבא' 21 יום]. כי הימים הללו הם כמו הימים שבחודש תשרי, שהם ימים קדושים שהשכינה כאן עמנו - עמו אנכי בצרה - וכשאדם חוזר בהם בתשובה, תשובתו מתקבלת, והיסורים של עם ישראל, מכפרים ועושים תיקון גדול.

והימים הללו הם כנגד הימים שיש מראש השנה עד שמחת תורה, שגם הם 22 יום בדיוק, [ועד 'הושענא רבא' 21 יום]. כי הימים הללו הם כמו הימים שבחודש תשרי, שהם ימים קדושים

דברי ירמיהו - לפום צערא אגרא

ואמרו רבותנו, ששלשת ההפטרות של בין המצרים, רומזים לשלשה דברים עיקריים שאנחנו צריכים לתקן: דבר ראשון - דברי ירמיהו, רומז לפה, לשמירת הפה, איך אמר ירמיהו? "לא ידעתי דבר", כל הצרות, כל הבעיות שבאות לאדם, זה מהפה: ממה שאדם מוציא מהפה, וממה שאדם מכניס לפה, איזה מאכלים, איזה תאוות, וגם מה שמוציא, אוי ואבוי. זה לא הפקרות!

ורבותנו נתנו רמז, "לפום צערא אגרא", שלפי הפשט הכוונה היא שלפי הצער כך יהיה השכר. אבל דרשו את זה על הפה: "לפום" -

יהודי?" והוא רואה אצלו טלית קטן, ברית מילה, והיהודי אומר לו שמבקע עצים לכבוד שבת. שאל אותו האור החיים איפה אפשר להיות בשבת, אמר לו היהודי: "בוא אני אקח אותך אצלנו".

בדרך לא דרך, העביר אותו את הנהר [כי נהר סמבטיון הוא כל הזמן מעיף אבנים, וזה אחד האותות של שבת], והביא אותו לקהילה שלהם שהיתה קהילת "בני משה", ורבי חיים רואה איזה רבנים גדולים יש שם. לקחו אותו להתארח אצל הרב בשבת שכמובן לא ידע שהאורח שלו הוא האור החיים, והרב אירח אותו יפה יפה.

הרב כעס על האור החיים הקדוש והכניס אותו למאסר

והנה אותו רב היה צדיק גדול, והיה עושה עליות נשמה, ובליל שבת הוא אמר לנוכחים, שבמתיבתא דלעילא, אמרו 42 פירושים על הפסוק "אם בחוקותי תלכו" כולם בשם רבי חיים בן עטר הקדוש מירושלים. ואמר להם הרב, "אני עכשיו אגיד לכם שמונה פירושים מתוך ה-42".

כששמע האור החיים הקדוש את הרב אומר את שמו "רבי חיים בן עטר", קרא לעברו: "מי אמר את זה? חיים בן עטר!?" הרב שמע את האורח אומר את השם של רבי חיים בזלזול, אמר לו הרב: "אם אתה תגיד ככה - אני אעניש אותך!" והרב המשיך בדרשה ואמר להם את הפירושים.

למחרת בשבת בבוקר, הסיפור חזר על עצמו, הרב עשה עליית נשמה, ונתגלו לו עוד פירושים שאמר רבי חיים בן עטר. ורבי חיים בן עטר קורא לרב ואומר: מי זה חיים בן עטר?! הפעם הרב לא ויתר, ותפסו את האור החיים וסגרו אותו במחסן, עד מוצאי שבת שיעשו בו שפטים... על שהעז לדבר ככה על החכם הקדוש!

הגיע מוצאי שבת, ובפתע פתאום התחילה רוח סערה חזקה מאוד, וכולם נחרדו ולא ידעו מה זה, והרב מנסה לעשות עליית נשמה ולא הולך לו, עד שאמרו לרב מן השמיים: "סגרת את רבי חיים בן עטר במחסן?! מה עשית? שום שער לא יפתח למעלה עד שרבי חיים בן עטר לא יגיד ברכו, תפתח לו מהר!". הרב שלא ידע שהאורח הוא האור החיים בעצמו, הזדעזע והתחיל לבכות לפני האור החיים הקדוש, להתנצל בפניו ולבקש את סליחתו, "לא ידעתי שאתה הוא הקדוש רבי חיים בן עטר".

לאחר מעשה זה, אמרו מן השמים לאור החיים הקדוש, "עכשיו אתה יכול לחזור הביתה, נגמרה הגלות שלך". וכל זה למה נענש? כי שמע בזיון תלמידי חכמים ולא מחה. ואת תיקון השמיעה למדנו מההפטרה השניה - "שמעו דבר ה'".

"חזון ישעיהו" - הסומא שהפתיע את ילדיו

דבר שלישי - מההפטרה השלישית: "חזון ישעיהו" - למדנו את שמירת העיניים - להזהר מאוד לא להיכשל במראות אסורות. מסופר על סומא אחד שהלך להיפטר מן העולם, וקרא לילדיו, ואמר להם, "אני רוצה לגלות לכם סוד, אני רוצה להגיד לכם שאני רואה טוב מאוד"..." והוא הוכיח להם: "הנה אתה בני פלוני ואתה בני פלוני, אני רואה הכל, וכל ימי הייתי פיקח, ורק עשיתי את עצמי סומא כדי לא לפגוע בעיניים שלי. וזו הצוואה שלי אליכם, תתאזרו ברוב תעצומות, תזהרו על העיניים". - תזהרו כשאתם עוברים את שוק מחנה יהודה, תעשו הקפות, ובליל שישי תדעו איך לבוא דרך בצלאל, דרך מקומות עוקפות...

מלשון "פה" לפי הפה של האדם, "צערא", "אגרא", - בא לאדם גם הצער וגם השכר. הכל תלוי מה הוא דיבר, אם הוא מדבר דברי תורה - "אגרא" - יזכה לשכר הגדול, "כל עמל אדם לפיהו". אבל אם דיבר שטויות והבלים, שקר, לשון הרע, נהיה - "צערא" - כמו

הפעם הרב לא ויתר, ותפסו את האור החיים וסגרו אותו במחסן, עד מוצאי שבת שיעשו בו שפטים... על שהעז לדבר ככה על החכם הקדוש!

שעל קמצא ובר קמצא נחרב בית מקדשנו ותפארתנו שדיבר שטויות והבלים... ובדרך כלל כל הלשון הרע, נובע מחוסר הבנה, ונהיה מזה בלבולים, בעיות ומחלוקות. אבל באמת הכל שקר, לכן תמיד צריך לדון לכף זכות, ואז הכל טוב.

הכי טוב שאדם יזכור שעד שהוא מוציא את הדיבור מהפה, הוא שולט עליו, אבל אחרי שהוא מוציא אותו, "כחיצים ביד גיבור כן בני הנעורים" - זה כמו חץ. אחרי שהוצאת את החץ, אין לך שליטה עליו. זה לא טכנולוגיה שאתה יכול לשלוח לו טיל לבטל [ליירט] אותו... את חשיבות שמירת הפה למדים מההפטרה הראשונה "דברי ירמיהו".

שמעו דבר ה' - גזירת הגלות של האור החיים הקדוש

ההפטרה השניה - "שמעו דבר השם... הלא שמוע מזבח טוב", רומזת לתיקון השמיעה, לא לשמוע לשון הרע, דברים אסורים, בזיון תלמידי חכמים, אוי ואבוי.

מסופר על האור החיים הקדוש, שלא הבין למה לא מתגלה אליו אליהו הנביא, למה זה לא הולך... ואמרו לו משמיים שזה בעקבות שהוא לא מחה על בזיון תלמידי חכמים. מה היה המעשה? האור החיים הקדוש, בכל ערב שבת היה מחלק בשר לתלמידי חכמים, ויום שישי אחד היה מחסור בבשר, ולבסוף רבי חיים השיג בהמה אחת בריאה ויצאה לו "חלק", ונתכוון לחלק אותה לתלמידי חכמים. והנה בא אליו איזה עשיר גדול שהיה תורם לו הרבה, ואותו עשיר ביקש קצת בשר, "כבוד הרב, תן לי מנה אחת", אמר לו האור החיים, "זה בשביל התלמידי חכמים". העשיר שמע וכעס, והתחיל לבזות את התלמידי חכמים, מה זה... והרב האור החיים הקדוש, שתק ולא מיחה באותו עשיר.

אמרו משמיים לרבי חיים בן עטר: "בגלל שלא מחית בו, אתה צריך לצאת לגלות, וכאשר שתשמע את הבזיון שלך, ימחל לך". ואכן האור החיים הקדוש יצא לגלות.

בהיותו בגלות, בשבוע של פרשת "בחוקותי", הוא למד וחיידש 42 ביאורים על הפסוק "אם בחוקותי תלכו". והנה באותו שבוע בערב שבת קודש, הוא הגיע לאיזה מקום שומם, ובא אליו איזה עורב גדול, תפס אותו, הרים אותו באוויר, וזרק אותו ליד נהר סמבטיון. הוא מתעורר שם, והוא לא יודע איפה הוא נמצא, והוא חוכך בדעתו היכן יעשה את השבת. לפתע הוא שומע רעש שאחד מבקע עצים, רבי חיים שואל אותו: "מי אתה? אתה

מתחיל להידרדר ולרדת, אין מי שיעצור אותו.

כתוב באיכה: "טומאתה בשוליה", מה זה טומאתה בשוליה? הכל מתחיל מהשוליים. למשל, אדם שקונה בגד יפה, עם עיצוב הכי טוב, והכי יפה, ואומר לו המוכר: "קח את זה לחייט, שיתן איזה תפירה מסביב הבגד, כדי שלא יפרם, כי אם לא תתן את התפירה, הכל יפרם, זה לא יחזיק".

הבן אדם הזה לא היסב אל ליבו לתת את התפירה, ואחרי איזה חודשיים שלש התחיל להיפרם, נהיה חוטים, בא למוכר ואומר לו, "מה זה?" אומר לו המוכר: "אבל אני אמרתי לך תתפור את השוליים". זה הכוונה "טומאתה בשוליה" - אם אתה לא שם סייגים ולא תופר את השוליים, הכל הולך לאבדון. צריך לשים לב לא לפרוץ את החומות, כי זה הדרדרור הגדול, כשאדם פורץ איזה פרצה קטנה, אחר כך הוא מידרדר, ומי יעצור את הדרדרור?

הטעות הקריטית של בר כוכבא שהביאה לנפילת ביתר

במדורש איכה רבתי מסופר, שבזמן החורבן, כאשר אדריינוס קיסר בא לכבוש את ביתר, הוא הטיל מצור על העיר, והקיף אותה עם צבא רב, היה לו אלפי חיילים גיבורים. אבל בתוך העיר היה את הצבא של בר כוכבא שהיה לו מאתיים אלף חיילים "קטועי אצבע" גיבורים שקטעו את האצבע שלהם, ועוד מאתיים אלף חייל שעוקרים ארז תוך כדי שרצים על הסוס, סך הכל ארבע מאות אלף חיילים, וגם בר כוכבא עצמו היה גיבור שאין כמותו.

בנוסף, ובתוך העיר היה נמצא גם רבי אלעזר המודעי שהיה דודו של בר כוכבא, והיה יושב בשק ואפר ומתפלל כל היום שלא תיפול העיר והיה אומר: רבונו של עולם אל תשב בדין היום!

ואדריינוס עשה מצור שלש שנים וחצי, ולא הצליח לכבוש, וכמעט התייאש ורצה ללכת, אמר: "מי יכול על בר כוכבא הזה?". היה שם אצל אדריינוס איזה אחד כותי זקן, והוא אמר לאדריינוס: "אני יודע מה לעשות, לא בר כוכבא, ולא החיילים, לא עושים שום דבר, אלא אצל הקב"ה הכל תלוי ברוחניות, הכל תלוי בפה, בכח התפילה, ואלו יש להם בתוך העיר חכם זקן שנקרא אלעזר המודעי, שהוא מתפלל כל היום, ואם הוא יהרג, הכל יהיה בסדר, והעיר תכבש, כי הוא עוצר את הכל". אמר לו אדריינוס: "איך נהרוג אותו?", אמר לו הכותי: "תן לי להיכנס ותראה".

זה הכח הגדול של הימים האלה, וצריך להזהר בהם בשלושת הדברים האלה: פה, אוזניים ועיניים. שהם מהחושים שבראש, זה הולך מלמטה למעלה, למטה - הפה, אחר כך עולה לאוזניים, ואחר כך עולה לעיניים.

מתי נהגו את צום 'תשעה' בתמוז?

המשנה בתענית אומרת, חמישה דברים ארעו את אבותינו בי"ז בתמוז: נשתברו הלוחות, בוטל התמיד, הובקעה [חומת] העיר, ושרף אפוסטמוס את התורה, והעמידו צלם בהיכל.

והגמרא שואלת הרי העיר הובקעה בט' בתמוז, ולא בי"ז בתמוז, אז למה צמים בי"ז בתמוז? ומתרגמת הגמרא, באמת בבית ראשון הובקעה בט' בתמוז, אבל בחורבן בית שני, הובקעה בי"ז בתמוז, [אמנם בירושלמי כתוב שגם בחורבן ראשון הובקעה בי"ז, זה מחלוקת בבלי וירושלמי], ולכן, ב-70 שנות הגלות שאחרי חורבן בית ראשון, עם ישראל התענו בתשעה בתמוז, כיון שבחורבן הראשון הובקעה העיר בט' בתמוז. ואחרי שנבנה בית שני לא התענו, כי נבנה בית המקדש. ואחרי חורבן בית שני, מתענים בי"ז בתמוז, כי בחורבן בית שני הובקעה העיר בי"ז בתמוז.

השאלה הגדולה ששואלים רבותינו: משמע בגמרא שאם הובקעה העיר בט' בתמוז, התענית היתה בט' בתמוז, וה לא מובן, הרי בי"ז בתמוז ארעו ארבעה דברים נוספים חוץ מהובקעה העיר, שנשתברו הלוחות, ובוטל התמיד, ושריפת התורה, והועמד צלם בהיכל, והם בודאי היו בי"ז בתמוז. אם כן, כבר מטעם הדברים הללו התענית היתה צריכה להיות בי"ז, ומדוע תפסו רק את "הובקעה העיר", שזה הקובע את יום התענית?

אלא, אומרים רבותינו, שרואים כאן כלל גדול: ש"הובקעה העיר" זה השורש לכל הבעיות והפורענות. מה הכוונה? התחלת החורבן והגלות היתה, שבקעו את חומות ההלכה, חומות הצניעות, חומות השבת, חומות הכשרות, חומות הטהרה, וברגע שבוקעים את החומה, באה ח"ו צרה גדולה, ונמצא שהובקעה העיר זו תחילת הפורענות.

כמו שכתוב "פורץ גדר ישכנו נחש", זה בר מינן מי שפורץ את הגדרות, את החומות, את הסייגים, הוא פורק מעליו עול תורה ומצוות, כי הוא נותן מקום ליצר הרע להיכנס ולפתות. "ליצר משפחת היצירי", "זה אומנותו של יצר הרע, היום אומר לו כך, מחר אומר לו כך", ולאט לאט הוא מידרדר, והכל מתחיל כשבוקעים את החומות.

"אני קופץ רק חצי קומה!"

כמו שאמרו על היוונים: "פרצו חומות מגדלי וטמאו כל השמינים". היוונים עשו הרבה צרות, ומדוע אומרים רק ש"פרצו חומות מגדלי"? אלא, עיקר החורבן הוא פריצת החומות, כי כאשר נפרצים הגדרות והחומות, אין מעצור, אדם מתחיל לרדת, אין מעצור - אוי ואבוי.

למה הדבר דומה? לאדם שעולה למגדל גבוה, רב קומות, מטפס למעלה, אומרים לו: "מה אתה עושה?" והוא אומר שרוצה לקפוץ למטה, אמרו לו: "תקפוז למטה? לא ישאר ממך כלום, תהיה שעיר לעזאזל, מה אתה עושה?!" והוא אומר: "לא, אני קופץ רק חצי קומה..." "חביבי, וכי אפשר לקפוז חצי קומה? מי יעצור אותך בחצי קומה?!" ככה זה האדם בעבודת ה', אם אדם

התחלת החורבן והגלות היתה, שבקעו את חומות ההלכה, חומות הצניעות, חומות השבת, חומות הכשרות, חומות הטהרה, וברגע שבוקעים את החומה, באה ח"ו צרה גדולה,

מה עשה אותו כותי רשע? נכנס דרך תעלת הביוב לתוך העיר, ומצא את רבי אלעזר המודעי מתפלל, התכופף אליו הכותי הזקן, ועשה את עצמו כאילו מתלחש איתו. אנשי המקום ראו את הכותי, ולקחו אותו לבר כוכבא, ואמרו לו: "ראינו את הזקן הכותי הזה מתלחש עם דודך - רבי אלעזר המודעי", אמר בר כוכבא

אבל האמת היא שאני כבר כבשתי את העיר "בצלותי ובעותי", ומה שהם עשו זה רק למראית עיניים אבל את העבודה העיקרית אני עשיתי. אין דבר כזה כוחי ועוצם ידי, אלא הכל צלותי ובעותי. הכל תלוי בתפילה. בלי תפילה אין כלום.

לֹא לְהִתְפַּלֵּל רַק עַל הַפְּרוּטָה שְׂבָכִים

וצריך להתפלל על הגאולה, ועל צער השכינה, אדם מה עושה? הולך מתפלל להקב"ה רבש"ע לא מרגיש טוב, אין לו וולוו, רבש"ע חסר לי, זה מפריע לי, זה מציק לי, אבל באמת צריך להתפלל על צער השכינה, שזה שורש של כל הצרות. שכינה בגלותא. להתפלל כל יום: "ותחינה עינינו בשוכך לציון ברחמים ברוך אתה ה' המחזיר שכינתו לציון" - כל יום ויום, וכל השאר זה הבל הבלים.

ורבותינו אמרו שזה רמוז במאמר הגמרא: "אין בן דוד בא עד שתכלה פרוטה מן הכיס". מה זה פרוטה? פרטיות, שבני אדם לא יבקשו בקשות פרטיות אלא יבקשו על הגאולה שבוה הכל תלוי.

כֵּאִיל תַּעְרוּג או יַעְרוּג

הנה כתוב בתהלים: "כאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלקים", מה מתכוון דוד המלך לומר? אלא כאשר האיל צמא, ורואה אפיקי מים זורמים, הוא רץ לאפיקי המים, אבל בגלל שהמים זורמים, הוא לא מצליח לשתות, הוא רק שם את הפה, נהיה לו קצת מים בפה, אבל לא מצליח לשתות, ולא זו בלבד, אלא הוא נהיה יותר צמא...

ועל זה אמר דוד המלך להקב"ה: "כן נפשי תערוג אליך אלקים" - כמו שהאיל נהיה צמא עוד יותר אחרי ששם את הפה, ככה אני צמא אליך, ורוצה אותך, רבוננו של עולם.

אבל יש כאן שאלה גדולה בפסוק הזה, מו"ר רבי יוסף עדס ע"ה אמר לנו את זה וזה דבר גדול, דבר פלא: נשאלת השאלה, הרי איל זה זכר, והלשון "תערוג" זה לשון נקבה, ולכאורה היה צריך לומר "כאילה תערוג", או "כאיל יערוג", ומה זה הלשון כאיל תערוג?

אלא, אומרים רבותינו, לפרש את זה, על ידי שתי הקדמות:

הקדמה ראשונה: הגמרא אומרת בבבא בתרא [בדף ט"ז], שאיילה רחמה צר, ובשעה שהיא צריכה ללדת, היא זועקת לה' יתברך בשבעים קולות, [יש מזמור "למנצח מזמור לדוד יענך ה' ביום צרה" וכשיש צרה או יולדת, אומרים את המזמור הזה, מדוע? כי יש בו ח"ש אותיות, ומ"ל תיבות, אותיות חשמ"ל, וזה עושה אור חשמל להקיף את הבן אדם, שלא יכנסו הבעיות, הצרות, החיצונים, הקליפות, ככה מכוונים בזה. ועל כל פנים יש בו שבעים תיבות ביענך ה', והאיילה שואגת בשבעים קולות, וגם אישה יולדת צועקת שבעים קולות].

והקב"ה נענה לתפילותיה של האיילה, ושולח לה מין נחש שמכיש אותה ברחמה, והמקום מתרחב, והעובר יוצא לשלום, והיא לא מתה מהארס, כי ברגע של הלידה הקב"ה מגביר בגופה נוגדנים בדיוק מול הארס הזה. [הגמרא אומרת על זה, אם הנחש היה מקדים רגע אחד לפני הלידה, היא היתה מתה מהארס, ואם הנחש היה מאחר רגע אחד, היא היתה מתה מצירי הלידה].

הקדמה שנייה: כתוב במדרש שהאיילה היא החסידה שבהיות,

לכותי: "מה אמר לך רבי אלעזר?", הכותי שיקר ואמר: "שהוא רוצה להיכנע בפני הרומאים, ולתת להם להיכנס לעיר".

כאשר שמע את זה בר כוכבא, נתמלא בזעם, והלך לדודו רבי אלעזר המודעי, ולמרות שרבי אלעזר הכחיש מכל וכל שככה אמר לכותי הזקן, בר כוכבא נתן בעיטה לרבי אלעזר, והרג אותו.

מייד יצאה בת קול ואמרה לבר כוכבא: "אתה הרגת את רבי

ועל כל אלה שבצפון, מקומות שלמים שגלו מבתם, איזה חיים אלה? וכי אדם יכול לחיות במלון? כל המשפחה והילדים הולכים לאיבוד, העסקים הולכים לאיבוד, החיים הולכים. אנחנו נתפלל עליהם! ודבר אחד יפתור את הכל

אלעזר המודעי שהוא היה הזרוע המיומנת ועין ימינם של עם ישראל, לכן זרועך תגדע ועין ימין שלך תיבש". וכך היה, ונהרג בר כוכבא ונלכדה ביתר.

מה רואים כאן? שמי השומר האמיתי? התורה! הצדיק! לא ארבע מאות אלף חייל, לא בר כוכבא. השומר - זה התורה, זהו סוד הקיום הנצחי של עם ישראל.

כאשר רואים גזירות, בעיות, צרות, צריך לדעת שהכל תלוי ברוחניות. הגשמיים לא קובעת כלום. במדרש באסתר רבה כתוב, שאדריינוס אמר לרבי יהושע "גדולה היא הכבשה שעומדת בין שבעים זאבים", אמר לו רבי יהושע: "לא היא גדולה, אלא גדול הוא הרועה שמציל אותה ושובר אתכם!"

האם המטאטא נהפך לאקרד?

כך ראינו גם אצל יעקב אבינו, שהרי שמעון ולוי כבשו את שכם - "כלי חמס מכרותיהם". ומה אומר יעקב על שכם? "אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי", מה זה "בחרבי ובקשתי"? אומר התרגום: "בצלותי ובעותי" [דהיינו בתפילתי]. יעקב אבינו אומר כאן: וכי אתם שמעון ולוי חושבים שאתם כבשתם את שכם? לא! אני לקחתי את שכם! בצלותי ובעותי! אתם טחנתם קמח טחון! אני עשיתי את כל העבודה!

רבי יוסף חיים, הבן איש חי, אומר משל למה הדבר דומה? לאחד שהיה הולך ביער, והיה בידו רק מקל של מטאטא, והוא הולך ככה, מסכן, מקום מסוכן, ופתאום מתקרב אליו דוב גדול ומסוכן, וכבר פותח את הפה שלו... אותו אחד חושב, מה אני יכול לעשות? לקח את המקל, וניסה לתת לו איזה מכה...

והנה... פתאום יצא כדור של רובה ופגע בדוב, והדוב מת. התחיל אותו אחד לרקוד, ואומר לעצמו איך קרה נס שהמטאטא נהיה רובה! היה שם אחד יושב על העץ למעלה... אומר לו: חביבי... טיפש מטושפש, אמנם ה' הציל אותך, אבל המטאטא שלך לא נהיה רובה... אני הוא זה שיריתי את הכדור הזה מלמעלה מהרובה שבידי, זה לא אתה ולא המטאטא שלך...

אותו דבר אומר הבן איש חי, ככה אמר יעקב אבינו, שמעון ולוי חושבים שהם עשו את המלחמה וכבשו את שכם בחרב ובחנית,

"נפלה לא תוסיף קום" - היתכן?

עכשיו אני רוצה לקרוא לכם את הוזהר, זוהר חזק מאוד מאוד: **רבי אחא הוה אזיל בארחה, והוה עמיה רבי יהודה רבי אחא היה הולך בדרך והיה איתו רבי יהודה, עד דהו אולי אמר רבי יהודה, הא דתנינן בתולת ישראל, בתולה דאתברכא מן שבע דאקרי בת שבע, זה הבתולה עם ישראל שבע ספירות ואוקמוה בכמה אתר ובתולה לתתא, ירתא ז' פרכות מגינה, כתיב ואתה בן אדם שא קינה על בתולת ישראל, ודאי עלה על הכנסת ישראל זה על השכינה אתמה, על נקסת ישראל.**

ואומר רבי יהודה שיש לו קושיא חזקה: **ודא קשיא מפלא וזה קשה לי יותר מהכל, הפסוק דכתיב "נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל" - וכי תעלה על דעתך שלא תהיה תקומה?**

רבי יהודה מביא את תירוץ החכמים ודוחה אותו: **והאי דקא אמרי פלהו חברייא במלה דא, שפיר הוא אבל אי פרשתא אתמר בארחה נחמה, הוינן אמרי הכי אבל פהאי, קינה אתמר והא קרא אוכח - אומר לו תשמע, רבותינו פרשו את הפסוק כך: "נפלה לא תוסיף", שלא תוסיף לנפול, ומכאן ואילך "קום בתולת ישראל", אבל זה לא פירוש דוגרי, כי הפסוק הוא קינה ולא נחמה, אני רוצה פשט של "נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל".**

אמר ליה רבי אחא, גם לי זה היה קשה ושאלתי את רבי שמעון: **אמר ליה ודאי הכי הוא והא הנה קשיא לי ההוא מלה יתיר מפלא ואתינן לגבי דרבי שמעון, בחשוקין דאנפין באתי אליו, כשהפנים שלי חשוכות והוא אמר לי, מהיוו דאנפך אשתמודע מה דבלבך - מוראה פניך ניכר מה שבליבך אמינא ליה ודאי, דאנפי ולבי שוין, אמר לי: אימא לי מלה - מה הבעיה שלך? אמינא ליה פתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל.**

וכך הוא הציג את השאלה בפני רשב"י: **מאן דאית ליה רוגנא בדיתיהו ונפקא מגינה, לא תהדר לעלמין אי הכי, ווי לבנין דאתתרכו עמה מה? מי שיש לו רוגז עם אשתו אמר לה תלכי מהבית, וכי לא ישיב אותה אף פעם? הלא אם היא הולכת, היא לוקחת את הילדים שלה, מי יטפל בהם, בטח ישיב אותה לבית? ואם כן**

בלילה הולכים לישון מוקדם, אין חיי לילות ובעיות... המלך היה יודע לסדר את הכל כמו שצריך, אין פאבים פאפים, אין! טוב, יש שוק יפה, אדם כל מה שרוצה בא לקנות, הכל בנחת, לא מחליפים אותו ליינות

מדוע "נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל"? מה יהיה איתה? אז מה אם יש רוגז, לכן זורק אותה מהבית? גמרנו? לא מחזיר אותה? הרי האשה טובה, ורק היא טעתה.

ורבי אחא אומר לרבי שמעון שהתירוץ [הנ"ל] של החכמים לא התיישב על ליבו: **אמר לי: הא שמענא מליהו דהוה מרחמי ונא מתישבון בלבאי, אמר לו רבי שמעון כל מה דאמרו חברייא, פלא שפיר ויאות אבל ווי לדרא בד רעין לא משתבחיין - אוי לדור שכאשר הרועים והמנהיגים לא נמצאים בתוך העם וענא סאטן ואזלין ולא ידעין לאן אתר אזלי, לא לימינא ולא לשמאלא ודאי האי קרא בעיא למנדע וקלהו גליין לאנן דחמאן בארחה דאורייתא,**

ורחמיה מרובים, וכאשר יש עצירת גשמים, כל החיות הצמאות הולכים אליה, והיא מכניסה את קרניה באדמה וזועקת לה' יתברך שיביא מים, והקב"ה שומע לתפילתה.

הדילמה הנוראה על גדות הנהר

עכשיו הבה נתבונן, מה קורה אם מזדמנים לאילה שני הדברים יחד, שהיא צריכה ללדת, ובו זמנית יש עצירת גשמים והחיות באות אליה שתתפלל. מה היא תעשה בכוזה מצב? האם היא תתפלל על הגשמים, או שתתפלל על הלידה?

אומרים רבותינו, שבאותה שעה, היא הופכת את עצמה כאילו היא איל זכר, כאילו היא לא בלידה, לא מעניין אותה הצרה הפרטית שלה, אלא היא דואגת ומתפללת לכל החיות שיהיה להם מים. ואפילו שאם היא לא תדאג לעצמה עכשיו, ולא תתפלל על עצמה, היא תמות! זה לא מעניין אותה, עכשיו היא כמו איל זכר!

זה שאומר הכתוב, **"כאיל תערוג"** על אפיקי מים, מדובר כאן על אילה ולא על איל, ולכן כתוב לשון נקבה "תערוג", אבל כתוב איל לשון זכר כי היא מתעלמת מהצרה הפרטית שלה, והיא נהפכת להיות כאילו היא איל זכר - כאילו אין לה לידה, ומתפללת על הצרות שיש לכל החיות שצריכים מים, פלא פלאות.

תראו מה זה תפילה, אדם לא צריך להתפלל על הצרות הפרטיות, אלא על הצרות הכלליות, על גלות השכינה, על צער בית מקדשנו, על החולים, על המסכנים, ועל כל אלה שבצפון, מקומות שלמים שגלו מבייתם, איזה חיים אלה? וכי אדם יכול לחיות במלון? כל המשפחה והילדים הולכים לאיבוד, העסקים הולכים לאיבוד, החיים הולכים. אנחנו נתפלל עליהם! ודבר אחד יפתור את הכל - גאולה, משיח צדקנו. זה עד שתכלה "פרוטה" מן הכיס, שתכלה ה"פרטיות".

איך נהיית כזה קטן?

הלא כל השורש של כל הגלות הזאת, כבר התחיל מחטא אדם הראשון. ומה אמר הקב"ה לאדם הראשון אחרי שחטא? **"איפה"**. מה זה איכה? הרי הקב"ה יודע איפה הוא. אלא, אומר הוזהר, אמר לו הקב"ה **"תראה איך נהיית, מקודם היית גדול מסוף העולם ועד סופו, עכשיו אתה מתחבא לי בין העצים? נהיית כזה קטן?..."** איכה - תראה איך נהיית, ועוד שהלא השכינה היתה עליך, ועכשיו איכה כ"ה, איפה הכ"ה - השכינה שהיתה יושבת עליך. אני שמתי אותך בגן עדן לעובדה ולשומרה, לעבוד את השכינה ברמ"ח מצוות עשה שס"ה מצוות לא תעשה. איפה הה"א? איפה השכינה?

וככה זה גם עם ישראל, איך כתוב **"והמה כאדם עברו ברית" - עם ישראל כמו אדם הראשון בגדו בי, אומר הקב"ה, מה אדם הראשון הכנסתי אותו לגן עדן, צייתי אותו, וחטא, דנתי אותו בשילוחין, שלחתי אותו למקום גלותו, וישלחוהו ה' אלקים, דנתי אותו בגירושין, ויגרש את האדם. אומר אותו דבר, כל ישראל עברו תורתך, דנתי אותם לשילוחין, לגלויות, ואז הקב"ה מיצר עליהם **"איכה ישבה בדד, העיר רבתי עם"**.**

דרך אגב, אומר הוזהר דבר פלא: ויגרש את האדם כביכול ה"את" זה השכינה שהיא כוללת כ"ב אותיות אתוון. **"ויגרש את",** מי גירש את השכינה? **"האדם"**. ככה אומר רבי שמעון בר יוחאי. לכן, אנחנו צריכים לדאוג על גלות השכינה.

בשיא הכעס הוא לא אמר מתי לחזור

אחרי חמש שנים, שוב... המלכה המהוללה שוב טעתה... המלך התרגז עליה ואמר לה: "ברה!" [החוצה!]. והיא שואלת, מתי אני אחזור? והוא כועס ואומר: "אל תשאלני שאלות, לכי!" התרגז עליה, מסכנה. לקחה את המזוודה והלכה.

עכשיו, היא לא יכולה לחזור, כי המלך לא אמר לה מתי לבוא. חודש, חודשיים, שלש. אבל מצד שני, המלך בעצמו התחיל להתנגע למלכה, והוא יודע שהיא לא תבוא. מה עשה המלך? התחיל לחפש אותה, עד שמצא אותה מתפלשת בעפר, אמר לה "התנערי מעפר קומי! לא אעזוב אותך לעולם! מהיום, מה שתעשי, את שלי! לעולם לא אוציא אותך!"

זה המשל, והנמשל הוא, שככה המצב של עם ישראל, עם ישראל זה המלכה, והקב"ה המלך, חטאנו לה' לקח אותנו גלות מצרים, כמה זמן? 420 שנה בסוף לקח לנו 210 שנה. הוציא אותנו ממצרים, אח"כ עוד פעם גלות בבל 70 שנה, חזרנו אחרי שבעים שנה.

אבל כששלח אותנו לגלות האחרונה - גלות אדום - הוא לא אמר לנו מתי לחזור, לא קבע זמן. עד עכשיו בגלויות קודמות עם ישראל היו קמים מעצמם באים, אבל עכשיו הוא לא אמר מתי לבוא. לכן אומר הקב"ה "נפלה" - "לא תוסיף קום" - אין הכוונה שהיא לא תקום חלילה, אלא שהיא לא תקום מעצמה, כי לא אמרתי לה מתי לבוא. אבל אני אבוא ואקים אותה מגלותה, "על כפיים חקותיך" - אני אקח אותך. איזה פירוש עשה רבי שמעון בר יוחאי. נפלה לא תוסיף קום - מעצמה, אלא אני אקים אותך.

לכן, עכשיו הקב"ה יבוא ויקים שכינתא מעפרא, הוא יגאל אותנו וישיב בנים לגבולם, וישלח לנו משיח צדקנו ויגאלנו מכל הגלות הקשה הזאת. ובעזרת ה' נזכה לישועה גדולה.

ונברך את כל המאזינים דרך הליון, דרך רדיו מורשת וערוץ אלפיים וכל הערוצים שהם, והלומדים בעלון, מלכא דעלמא יברך יתכון ויזכה יתכון, נזכה ללכת בדרכי ה', וישועה גדולה וחיים טובים.

בארץ קשוט - והצאן טועים ולא יודעים לאן הולכים, ובודאי שרועים כאלו לא מבינים טוב את הפסוק כפי האמת.

בצר לה, הלכה לאיזה מערה בליפתא

ואז, רבי שמעון הסביר לו את הפסוק פלא פלאות, ומקוצר הזמן אגיד לכם את זה בעל פה: **משל למלך** שהיה מושל במדינה גדולה, והיה מושל באהבה ובחסד, כולם אהבו אותו ואת המלכה. ואודות להנהגת המלך, כל אנשי המדינה חיו ברמה יפה, והיו שמחים, כולם אהובים כולם ברורים, כולם יש להם פרנסה. בלילה הולכים לישון מוקדם, אין חיי לילות ובעיות... המלך היה יודע לסדר את הכל כמו שצריך, אין פאבים פאפים, אין! טוב, יש שוק יפה, אדם כל מה שרוצה בא לקנות, הכל בנחת, לא מחליפים אותו ליינות ול... לא, לא משנה... כך התנהלה הממלכה על מי מנוחות.

יום אחד, המלכה עשתה בטעות דבר קטן שאינו לכבוד המלך, אמר לה המלך: תשמעי, את אישה טובה, מלכה טובה, כולם אוהבים אותך, אבל את צריכה לדעת שאני מלך, ואת עשית דבר "נישט כושר" לא כמו שצריך, לכן תלכי שבוע אחד מן הבית ותחזרי עוד שבוע.

המלכה שמעה וקיבלה, ולא יפה היא תלך? הרי לא נעים לה להגיד שהמלך העניש אותה והוציא אותה. מה עשתה, לקחה שתי משרתות, מזוודה, קצת קרח, זה נקרא "צידנית", והלכה לאיזה מערה כמו פה בשייח' באדר או בליפתא... נכנסה לאיזה מערה שאף אחד לא יראה אותה, מסכנה. אבל מה? לפחות היא יודעת שזה רק שבוע. אחרי שבוע היא באה, והמלך קיבל אותה כאילו לא היה שום דבר.

אחרי עשר שנים, עוד הפעם היה לה איזה פקשוש... המלך אמר: "אה!?! עוד הפעם?" ושלח אותה הפעם לחודש. הפעם היא לקחה יותר מזוודות... והלכה לאיזה מערה אחרת, ישבה על שטיח, מסכנה, היא רגילה למזגנים, ופתאום היא בנמצאת מערה עם שתי משרתות... מה תעשה? אבל לפחות היא ידעה שזה רק חודש... ובאמת אחרי חודש, היא חזרה לארמון. ואחרי שחזרה הם חיו חיים טובים חמש שנים.

מבירים תודה ומחזיקים את ישיבתו

של זקן המקובלים
כמוהד"ר שלום שמזאלי זצוק"ל
ותורמים כמניין שמו (בגימטריה שלום אהרן)

בסך 632 ש"ח

חייגו: 02-624-9000

נטפי דמע אחר מיטתו של זקן המקובלים

הסבא קדישא ראש הישיבה

כמוה"ר שלום שמואל זצוק"ל - לקראת יום השלושים

הקדמה

החיסרון גדול! חלל עצום הותיר רבנו "הסבא קדישא", בהסתלקותו לחיי העולם הבא. יש מבינים יותר, יש פחות, ויש בכלל לא מכירים, אך האמת היא, שההפסד האדיר הוא לכלל כלל ישראל, לכולם, שנסתלק מעימנו מי שהיה מגן לנו בתפילותיו ובמעשיו.

רבים הכירוהו, אך יותר לא הכירוהו, לא שמעו ולא ידעו, ואפילו אותם שהכירו, כולל המשפחה הקרובה, לא חשבו עד כמה רב חיליה וגובריה. ומדוע לא הכירוהו? כי רבנו הסבא קדישא, בכל ימיו, הקפיד להצניע עצמו, ולכסות על דרכיו ומעשיו הגדולים. מידה זו שהיתה טבועה בו, רק מגדילה את החסר שחסרנו, כי ככל שמעשיו של הצדיק הם במדרגות גבוהות יותר, כך הוא יותר מגן על בני דורו.

לאחר פטירתו, רבים הולכים ומתוודעים לדמותו הענקית, וצמאים לשמוע, ממעשיו, מגדולתו ומדרכו בעבודת ה'. ואכן בימי השבעה, מעל 20 אלף איש פקדו את הישיבה כדי לנחם את בניו ובראשם מורינו ראש הישיבה שליט"א, וכל אחד בא עם סיפורו הפרטי ועם הזווית המיוחדת שלו. העדויות הרבות שכמעט כולם ממקור ראשון, מגלות טפח מדמותו, ואנו השתדלנו לתעד ולרשום, על מנת שבבוא היום נוכל לפרסם את הדברים לתועלת הציבור היקר.

ואכן תוך כדי ימי השבעה השתדלנו לערוך במהירות רבה ככל שניתן, מעט מזעיר מעבודת הקודש של רבינו הסבא קדישא זיע"א, והבאנו חלק מן הדברים בהוברת שהוצאנו בתום ימי השבעה.

מאז ימי השבעה, העבודה נמשכת, והחומרים נאספים, וכבר כעת, לקראת יום השלושים, נאספה אצלנו כמות נכבדה של עובדות והנהגות נפלאות מחייו. ועוד חזון למועד שיזכנו ה' להוציא ספר או ספרים שיספר את סיפור תולדות חייו והנהגותיו בקודש של הסבא קדישא זלה"ה.

אמנם כעת לקראת יום השלושים, בעקבות התשוקה והביקוש מהציבור, ראינו לנכון להדפיס ולפרסם במסגרת "האוצר השבועי" עוד ועוד פנינים ומרגליות, עוד חלק, גם הוא מעט מזעיר מהנהגותיו בקודש.

ואנו תקוה, כי הדברים יהיו לתועלת וחיזוק בעבודת ה' ויראתו, ושעל ידם נדע את כוחם של עובדי ה' באמת ובתמים, כרבנו זלה"ה, שאף שהיה בשר ודם, דמה למלאך, שמסר נפשו ללא לאות, לתורה, למוסר, לתפילה, לחסד, בפרישות, בדבקות במורו ורבו, בזיכך החומר, ועל ידי כן עלה ונתעלה. ולוואי שנזכה לדבוק במעשיו אף בחלק מהם.

אשרי עין שראתה את רבנו, וידעה כבר בחיי חיותו להבחין ולגלות את סתרי הנהגותיו המופלאות ותורתו שהיו בהסתרה שבתוך ההסתרה, הלא למשמע אוזן דאבה נפשנו. על זה היה דוח ליבנו, על אלה חשכו עיננו, על הר ציון ששמום. ויהי רצון שבמהרה נזכה לביאת משיח צדקנו, ונראה את פניו בתחית המתים בקרוב, אמן.

אשריך, אבא!

בפתח הדברים נביא קטע קצר מדברי ההספד המרטיטים של בנו - מרן ראש הישיבה שליט"א בהיכל הישיבה:

"חשך השמש בצהריים" - השמש שהוא הרש"ש [ששמו המלא היה] רבי שלום מזרחי שרעבי, שהוא האור של ישיבת "נהר שלום", שהקים אותה מורנו ורבנו המקובל האלקי רבנו מרדכי שרעבי, כדי להמשיך את דרכו של הרש"ש.

וכבר 20 שנה לפני שנפטר מורנו רבי מרדכי שרעבי, הוא לקח את מור אבי הקדוש, ומינה אותו אחראי על כל הישיבה, ומור אבי הקדוש אף פעם לא דיבר מאומה, "שיף עייל ושיף נפיק וגרים באורייתא תדירא". ועכשיו השמש שקעה, בא השמש בצהריים.

אשריך אבא! שהיית ענוותן ושפל רוח, ואף פעם לא דאגת לכבוד עצמך בעולם, כותלי בית המדרש הזה יוכיחו ויעידו, שישים שנה מאז שאני זוכר, היית עולה חזן ומתפלל מסידור הרש"ש, יום יום רגע רגע רבי מרדכי שרעבי היה יושב פה, יחד עם כל גדולי המקובלים.

היית תלמיד נאמן שאין כמוהו לרב, הרב אהב אותך אהבת נפש, ואתה עוד יותר אהבת אותו, עבד נאמן! בבוקר היית מייד מברר מה קרה בלילה עם הרב שרעבי, אין בית, אין ילדים, יש הרב שרעבי! יש ישיבת המקובלים! כמה היית שמח לראות "מכוון", כמה היית רוקד שיש כהנים, ואפשר להתברך ברכת כהנים בכוונה, אשריך! אתה כבשת את יצר הרע! העולם הזה היה הבל

גם בזמנים שגזר עליו רבו שלא לעשות תעניות מחמת המעשה הנ"ל, קיים רבינו את תענית הראב"ד בשלמות. וידוע מה שכתב רבינו אברהם בן הרמב"ם בספרו "המספיק לעובדי ה'", כי ישנם כאלו שבתענית לא מתקנים את תאוותם להבלי העולם, כי בסוף יום הצום נעשים תאבים לאכילה, ומתגברת תאוות אכילתם עליהם, ויצא שכרו בהפסדו, כי מגביר הוא את תוקף תאוותו. אולם אצל רבינו, גם בימים שלא היה מתענה, היה פורש מתענוגות העולם הזה מכל וכל.

פת במלך תאכל זמים במשורה תשתה

גם כאשר הוא היה אוכל מה הוא היה אוכל? בענין זה כך מעיד מרן ראש הישיבה שליט"א:

ביום חול הוא לא היה אוכל כמעט עוף, ובשר הוא אף פעם לא אכל בבית, גם לא בשבת, לא אוכלים בשר! לפעמים אמא שלי היתה רוצה, והייתי מביא לה איזה שניים שלש קילו בשר טחון, בלי שאבא שלי ידע, והיא היתה עושה את זה לילדים בלי שהוא יראה.

ומה היה אוכל ארוחת בוקר? פרוסה לחם אחת, עם קצת מרגרינה, וריבה שאמא שלי היתה עושה בבית, ריבת שזיפים או משהו, זה היה חמוץ... ועם זה עגבניה, וזיתים שאמא שלי עושה, שזה היה מר... זה היה האוכל שלו, תשלו בו את זה ביחד נראה... אי אפשר לאכול את זה... אני הייתי מתפלא, אבל איתו לא היה אפשר לדבר, אז הייתי אומר לאמא שלי לידו, "תראי מה הוא אוכל", והיא היתה אומרת: "תסתכל בצלחת שלך, אל תסתכל על אחרים!..." "זה היה ארוחת בוקר! ואחר כך אמא שלי היתה מכריחה אותו לשתות חלב, והיה מסכים רק אם היתה מרתיחה אותו.

ארוחת צהרים היה אוכל מה שאמא שלי היתה מבשלת, ביום ראשון היו אוכלים מג'דרה [אורז עם עדשים]. וביום שני, היה איזה בורגול עם עוד איזה משהו על יד זה, כמו במיה או משהו. זה הכל. האוכל היה פשוט! ובמשך היום היה שותה מים חמים עם מעט קינמון ולימון וקצת סוכר.

גם בשבת, היה קונה עוף אחד לכל המשפחה, לא היה כסף, היתה עניות. את החזה עוף היו טוחנים ועושים קציצות למרק בליל שבת. ואת שאר החלקים היו מחלקים בשבת בבוקר, היו אוכלים אורז, וזה היה על האורז, כל אחד היה מקבל חתיכה קטנה, עשרה ילדים היינו. אבל הכל היה קדושה.

טיהר עצמו בסילודין

סיפר אחד מלומדי הישיבה:

רבינו היה מקפיד ללכת למקווה טהרה, לפני עלות השחר בכל ימי חייו, ואף בשנות השמונים והתשעים לחייו, היו רואים אותו צועד בברד ובשלג למקווה לטבול במימיו הקרים.

אמיתי לפניך! מתי בכלל אכלת? ואם אכלת, מה אכלת? ומה שתית? כל היום אכלת רוחניות. איפה היה דבר כזה? אשריך שזכית! ועכשיו, מי יתפלל עלינו? מי יעמוד פה חצי יום ויחד יחודים??

אינן יציאות ולא שבתות חתן

לרבינו לא היה שום עסק אחר בחייו, מלבד עסק התורה ועבודת ה'. רבינו מעולם לא התארח בשבתות חתן, גם לא של נכדיו, את השבתות עשה תמיד בביתו ובישיבה הקדושה, והיה אוכל רק ממאכלי הרבנית, ולא משום מקום אחר. וכך גם מעולם לא נסע לחופשות, ולא הייתה לו תאוה להנאות העולם הזה כלל, מרוב שלבו ומחשבותיו היו דבוקות בתכלית הדבקות בבוראו.

נכדיו הרבנים שליט"א מספרים, כי כאשר היה להם אירוע, הם ידעו מראש שאין מה לשכנע להגיע לשבתות חתן או אירועים, כי ידעו שסבא אינו יוצא מד' אמות של התורה הקדושה.

מרן ראש הישיבה שליט"א סיפר, כי אמו הרבנית ע"ה הקריבה מעצמה מאוד, וויתרה הרבה לצורך כך, אך היא הייתה שמחה מאוד בזה, באומרה כי תקבל על כך גמול בעולם הבא, על כך שאינה יוצאת לשמחת נכדיה בשבתות חתן, ולא יוצאת מעולם לשום חופשה. ואף אם רצונה הפנימי היה לצאת לשמחת נכדיה, הכבוד שהייתה רוחשת לרבינו, גבר תמיד על רצונה האישי.

הלוא זה צום אבחרהו

רבינו היה רגיל בצומות ובתעניות כדבר שבשגרה. בנו, מרן ראש הישיבה שליט"א מספר, כי מרת אימו הצדקנית הלכה פעם למוריניו רבי מרדכי שרעבי להתלונן על רבנו העושה צומות וסיגופים רבים, וכי היא חוששת ויראה שלא ינוק מחמת הצומות. היא ביקשה מרבינו מרדכי שיאסור עליו לצום, ורבי מרדכי אכן קרא לרבינו, וציווה עליו להפחית מצומותיו בכדי שאשתו תהיה רגועה ולא תחשוש.

כהמשך למעשה הזה, אחד מהנכדים סיפר, שפעם הוא היה אצל סבתו, הרבנית שולמית, וראה כי עת רצון הוא לשאול אותה אודות מעשה זה. הוא פנה אליה בשאלה, מדוע התלוננה על הסבא בפני רבי מרדכי שרעבי? והיא השיבה לו: כי כאשר עשתה זאת, אמר לה רבי שלום: "הינך יודעת שאני כפוף לדעת התורה, וכל אשר יאמר אלי רבי, איני זז ימין ושמאל. אולם תדעי שיגיעו ימים, שתתחרטי על כך שמנעת ממני להתעלות ולהתקרב לה' יתברך על ידי צומות אלו!".

והוסיפה הרבנית ואמרה, כי אכן לאחר שהבינה את גודל מעלתו של בעלה הגדול אשר רבים מגדולי הדור הגיעו לביתו להסתודד עימו בסוד שיח שרפי קודש, וכן ראתה את הישועות הרבות שפעל מברכותיו, היא התחרטה על כך שמנעה ממנו לעשות את רצונו הקדוש.

רבינו לא נולד שתקן, והשתיקה לא היתה בטבעו, אלא בצעירותו היה כאחד מן המניין, אמנם בשלב מסוים כבר בימי צעירותו, הוא קיבל על עצמו שתיקה. היה זה בשעה שהוא התחיל ללמוד קבלה מפי מורו ורבו רבנו מרדכי שרעבי ז"ע"א.

הטעם לכך הוא כנראה בעקבות דברי המהר"ח בהקדמתו הנקראת הקדמת סור מרע ועשה טוב, שכתב שם עשרה דברים שצריך להזהר מהם והאחרון שבהם הוא: "כל דיבור שאינו של מצוה והכרחי יהיה זהיר ממנו, ואפילו דבר מצוה ימנע בשעת התפילה", עכ"ל.

וגם בשער רוח הקודש לרבנו האריז"ל כתב, שהתנאי הראשון להשיג חכמה הוא השתיקה ושימעט בדיבורו כל מה שיוכל, ושלא ישיח שום שיחה בטלה וזה שאמרו זכרונם לברכה סיג לחכמה שתיקה, עכ"ל. ומשהחליט רבינו בדעתו לנהוג כך, עשה זאת בגבורה גדולה, וכך היה בכללות בכל עבודת ה' שלו, בכח ובגבורה ובלי ויתורים לעצמו.

סיפר אחד מתלמידיו, שעד שלא הכירו, היה נוהג כמקובל בעולם, שכאשר שניים שנפגשים ויושבים יחדיו, ואין להם דבר הנצרך לדבר בו, מחפשים ומדברים על דא ועל הא, כי לא נעים לשתוק... אבל כאשר הכיר את רבינו הוא למד, שזה לא כך, אלא אם אין מה לדבר, עדיף לשתוק, ואם בכל זאת רוצה לדבר, תדבר בלימוד, ובמוסר, וכדומה. שכן פעמים רבות כאשר באו וישבו לצידו יכל לשתוק ולא לדבר דקות ארוכות, ולך דומיה תהילה, השתיקה היא עצמה חשובה וראויה לתהילה.

יתרה מזו, גם בשעה שח"ו עשו איזה דבר נגד דעתו, או ששמע דיבורים שלא לרוחו, לא דיבר ולא פצה פה, וסגר שפתותיו כשתי ריחיים.

עם זאת, בזמנים שבהם היה צורך לדבר, הוא לא היה חוסך בדיבור. וכפי שסיפר תלמיד חכם חשוב אחד, שכאשר ביתו היה בסכנת קיום, ישב עמו רבינו זמן רב ושוחח עמו, עד שהציל את ביתו.

אין לאכול באמצע!

ואם כך נהג בכל שעות היממה, על אחת כמה וכמה בסדרי לימודו שהיה נוהג מאוד על לימוד ברצף, בלי שום הפסקה של רגע, ובפרט בשיעורים שדאג שכולם יהיו מחוברים ועסוקים בלימוד. ובודאי שלא היה מדבר כלום בלימוד.

ובדרך כלל גם לא היה אוכל אף פעם בלימוד, רק שותה. לפעמים היו אוכלים פה פירות, אבל הוא לא היה אוכל פה אף פעם. וגם בשבת, היו מביאים פה ברכות, מזונות, העץ, האדמה, הוא היה אומר לנכדו הרב שר שלום: "בוא עכשיו נברך, נאכל, ואחר כך ללמוד רצוף", אין לאכול באמצע! מה זה? באמצע שאתה לומד אתה תפסיק לשתוק? לא! עכשיו נברך, נאכל, נברך ברכה אחרונה, עונג שבת, ואחר כך נלמד. והיה לומד ארבע שעות רצוף. כח מיוחד, איזה קדושה.

פעם אחת, בלילה גשום וסוער יצאתי לכיוון המקוה בשעות שלפנות בוקר, וראיתי את רבינו שמהלך לאט למקוה מחמת זקנותו המופלגת. דאגתי על רבינו לבל יפול, ורציתי ללוותו אך רבינו לא היה מסכים לאיש ללוותו.

מה עשיתי? הלכתי אחרי רבינו, כדי לעקוב ולראות שלא קורה לו משהו. אלא שמחמת ריבוי הגשמים והברד, כבר לא יכולתי להמשיך וללכת, ובלית ברירה סבתי על עקיבי... ואילו רבינו, המשיך ללכת בעקשנות רבה, ולא ויתר על הנהגותיו בקודש בשום פנים, למרות זקנותו.

כאשר היה משתתף בלויית המת, מיד לאחר הלוויה הוא לא היה מדבר כלום, אלא היה מחפש מקוה טהרה פתוח וטורח עד שטובל, אע"פ שפעמים רבות שזה היה כרוך בטרחה.

בהקשר לכך, יש לציין מעשה נורא המעיד על קדושתו הגדולה כפי שסיפר הגאון המקובל רבי יעקב

עדס שליט"א: האדמו"ר הגה"ק רבי אהרן מבעלזא ע"ה היה קדוש עליון, ולא היה טובל במים שטבלו בהם אחרים, לכן היו מחליפים את המים לפני שהיה טובל.

יום אחד, בשעת לפנות בוקר, רבינו נכנס בטעות לטבול במקוה לפני האדמו"ר, כי הוא לא ידע שמכינים את זה לאדמו"ר. כי רבינו היה גר בסמיכות לבעלזא.

כאשר הגיע האדמו"ר לטבול, אמרו לו חסידיו, שמישהו טבל בטעות לפניו, וכאשר נודע לאדמו"ר שהטובל היה רבי שלום, הוא אמר: "אם זה רבי שלום, אין לי בעיה עם זה, הוא קדוש, לא צריך להחליף את המים!" והוא נכנס וטבל אחריו.

בהקשר לזה סיפר מרן ראש הישיבה בשיעור השבועי:

ב'שבעה' הגיע לכאן רבי אברהם טופיק שהוא גאון עצום וקדוש ונורא, ה' איריך ימיו בטוב, הוא סיפר שהוא היה שכן של אמא שלי כאשר היתה ילדה, הם היו גרים באותו חצר בשכונת הבוכרים, [באותה חצר היה גר רבי יעקב מונסה, ועוד חכמים קדושים]. והוא סיפר שהוא זוכר את החתונה של ההורים שלי, והוא זוכר שאמרו, 'ש'שולמית' - שזאת אמא שלי - 'לוקחת בחור קדוש'.

לך דומיה תהילה

רבינו היה ידוע במעלת השתיקה שלו, שהיה ממעט בדיבורו ככל שניתן. הוא קיים בנפשו את דברי המשנה "ולא מצאתי לגוף טוב אלא שתיקה". וראו עליו בחוש את דברי רבותינו: "מה אומנותו של אדם בעולם הזה? ישים עצמו כאילם", שתיקתו היתה עבודה ואומנות. כאשר מטרתו היתה שלא יתבטל מלימודו על ידי דברים בטלים שאין בהם ממש.

שתיקתו של רבינו היתה לשם דבר, וגם כאשר היה לו מה לומר, והיתה לו דעה ברורה, העדיף לשתוק מאשר לדבר.

תפילות על הכלל ולאוקמא שכינתא מעפרא

רבינו היה נלחם ועושה פעולות עצומות למען צער השכינה ולמען עם ישראל, והיה משלם ממון רב לילדי ישראל בכדי שיתפללו ויבכו יחדיו בכל עת צרה ליעקב.

וכמו שהזכיר מרן ראש הישיבה שליט"א באחת משיחותיו בזעקה גדולה, כי אדם שלא נלחם במלחמה הגדולה שלשמה הגיע לעולם הזה, ואינו מחרף נפשו על רצון בוראו, על מה יקבל ציון לשבח מהשי"ת? ורק אם ילחם וישיב מלחמה שערה בכוח ואומץ מול יצרו, אזי מגיע לו צל"ש.

רבינו היה כדבר שבשגרה, מוריד דמועות על עם ישראל, "עמוד התפילה" ממש, הרבה אנשים חייבים לו את החיים שלהם בלי שהם יודעים, כמה אבא זעק על עם ישראל. והיה עושה הקפות. צרות של עמך בית ישראל לאלפים היו מגיעים לישיבה, והיה יושב שעות ועושה פדיוני נפש לאנשים, תוקע בשופר, מתפלל, והכל בצינעא, איזה מסירות נפש ואהבת ישראל.

חצי שנה לפני תחילת מלחמת המפרץ הוא פתח את ההיכל יום יום כמעט, והיה בוכה והיה אוסף ילדים, והיה נותן להם חמש שקל, ועומד על יד ההיכל ובוכה ומתחנן, כמעט כל יום היה בוכה.

"תסתכל על הנעליים"

היה שומר את החושים ומלבד קדושת הפה, היתה לו קדושה גדולה בעיניים. לעולם עיניו היו מביטות למטה, ולא היה רואה את מי שהולך לידו. כאשר היו אומרים לו: "איך נשמור על העיניים?" והוא היה משיב בפשטות: "כשאתה הולך, תסתכל על הנעליים שלך, אל תסתכל חוץ מארבע אמות שלך, וליבך יהיה לאבינו שבשמים".

בכל לילה לפני שהלך לישון, היה לומד מוסר על הסדר. ואחר כך היה אומר קריאת שמע שעל המיטה, וזה היה לוקח הרבה זמן, לפעמים שעה! ואחר

כך היה ישן, ואחרי שעתיים או שלש, היה קם! בשעה 2-1 בלילה הוא כבר היה קופץ! ורץ למקווה טהרה. איך הוא היה לומד ומתקדש בלימוד, ואיך הוא היה ישן, הכל היה אצלו פלא פלאות.

צדקה והחזקת תורה

רבינו היה רגיל בצדקה במתן בסתר, ובפרט היה מרבה בצדקה לאברכים העוסקים בתורה. תקופה ארוכה, בימי חמישי, היה שולח לקנות הגים ומצרכים לחלק לתלמידי חכמים, ובימי שישי בבוקר לאחר התפילה היה שולח כסף למספר אברכים נצרכים, שיהיה להם לצורכי שבת.

גם בגילו המבוגר, היה מכתת רגליו ומסתובב בשוק וקונה סחורה עבור משפחות נזקקות, ועבור הישיבה, כמעשה של רבי חייא שהיה עושה את כל המעשים בגופו בעצמו מא' ועד ת'. היה קונה פירות וירקות, אבטיחים, דברי מזונות, ועוד, לכבוד שבת או לאחר צום.

בתקופת חלוקת הקמחא דפסחא היה מברר ברשימות, על כל מיני שמוות שהכיר מקרוב, והיה מודא שהם נמצאים ברשימה, כדי שחלילה לא ישכחו את אותן משפחות. כך הוא דאג להרבה משפחות שיקבלו את החלוקה שהיא עבורם כאויר לנשימה.

בהקשר הזה, סח הרב דן גבאי:

פעם הייתי פה ישן למעלה, והייתי חולה עם שפעת, ולא היה לי גם כח לקום ואפילו אקמול לא היה לי, שום דבר, פתאום בצהריים מגיע רבי שלום עם מרק שהרבנית הכינה, אומר לי הרבנית הכינה לך מרק, אתה לא מרגיש טוב, אתה חולה, הכינה לך מרק. וזה החיה אותי. לא היה לי כח לקום, גם אם הייתי קם, מה הייתי הולך לקנות? רוגלעך? מה הייתי קונה? לא היה פה מה לקנות שום דבר, החיה אותי, הביא, לא היה לי נעים, אמרתי מחילה למה הרב טרח?

כוס התה המלוחה

רבינו היה ענותן ושפל רוח, והיה נזהר מאוד בכבוד הזולת. מנהג קבוע היה לו, שכאשר הגיעו בניו או נכדיו לסעודות שבת או לביקור בחגים ומועדים בביתו, ביציאתם היה מלוח אותם כברת דרך.

סח נכדו הגה"צ רבי שר שלום שמואל, ראש כולל "שבי ישראל":

פעם אחת כאשר הייתי בבית הסבא הקדוש, והכנתי שתי כוסות תה בעבור סבא ובעבור אשתו - הרבנית. והתיישבתי ללמוד עם סבא, תוך כדי שהסבא לוגם מכוס התה שהכנתי לו.

והנה כעבור כמה דקות, נזעקה לפתע הרבנית ואמרה כי בכוס תה יש מלח במקום סוכר... מיד רצתי להכין כוסות תה חדשות, אבל התפלאתי מאוד על גדלות הנפש של הסבא שלא העיר ולו מילה אחת על כוס התה המלוחה...

"היה תור עד סוף רחוב יפו..."

עו"ד ד"ר חיים שיין הי"ו מספר:

עברו כמה שנים מאז שזכיתי להכיר את רבי שלום זצ"ל, ואני רוצה לומר לכם שאין לנו בכלל השגה והבנה מי היה רבי שלום ומה היו הכוחות שהיו לו. זה פשוט מעבר להבנת השכל. והעבודה העיקרית של רבי שלום היה ההסתרה שבתוך ההסתרה, כמה מאמץ עשה רבי שלום כדי שלא ידעו עליו ושלא יכירו אותו, ואני תמיד אמרתי לו: 'רבי שלום, אם היו יודעים איזה כוחות יש לך, כל יום היה תור מיישיבת נהר שלום עד סוף רחוב יפו'.

אני יכול לספר על הרבה מופתים שראיתי במו עיני, ותאמינו לי שאני ממשפחה ליטאית... ודברים שאני ראיתי, עין אדם לא ראתה. אני לא רוצה להאריך לכן אספר רק כמה סיפורים קצרים.

דבר ראשון: מעשה שהיה כך היה: יום אחד, עוד לפני שהכרתי את רבי שלום, התקשר אלי אחד מידידי הישיבה אביגדור נפתלי

לרב, אני אומר לו הרב, מה עכשיו? אז הוא פותח את הסטנדר הוא מוציא את הקופסת נעליים מדפדף בין הפתקים והוא אומר לי, תלך לשופט ותגיד לו, שאני שוב לא יודע מה רוצים ממני.

הפעם הלכתי עם יותר ביטחון אחרי הפעם הקודמת... אני בא לשופט, אני כבר יודע מי זה השופט, אני אומר לו, הרב ביקש למסור שהוא לא יודע מה רוצים ממנו בפעם השנייה. השופט מסתכל על כתב האישום, והוא אומר לתובע, נראה לי ששוב נפלה טעות בכתב האישום. הגשתם את התביעה נגד עמותת נחלת יצחק בנשיאות הרב כדורי, בכלל ישיבה אחרת. הפעם, התובע כמעט התעלף...

למחרת מתקשר אלי התובע ואומר לי, "חמש עשרה שנה אני עובד כתובע בעיריית ירושלים ולא היה לי דבר כזה, תבוא אלי מהר למשרד מחר, ונסדר את כל הבעיות". ובאמת למחרת נסעתי אליו, סידרתי את כל הענין, ירדנו מהכתב אישום, ואז גיליתי שרבי שלום יש לו כוחות על.

"השופט הגיע לעמוקה"

אחרי שהענין הסתדר, אביגדור נפתלי אומר לי, הרב רוצה להציע לך שתבוא איתו לקברי צדיקים בצפון, לעמוקה. אמרתי, אם הרב מציע, בטח. נסענו עם האוטו של אביגדור ורבי שלום, והגענו לעמוקה, זה היה בחורף, זה לא כמו היום שיש כביש סלול, אז היתה דרך עפר, והיה כבר חושך.

והנה, בדרך חזרה מעמוקה, האוטו עלה על סלע ונתקע, לא היה יכול ליסוע, לא קדימה לא אחורה התנדנד על הסלע, ואין נפש חיה באיזור, ואני אומר לרבי שלום, מה יהיה? אנחנו יכולים להיות פה עד הבוקר... ורבי שלום מחייך ואומר תהילים.

אחרי רבע שעה, משום מקום בעולם, מופיע "שופל" - טרקטור גדול עם כף, נתן דחיפה לאוטו ויצא. אך הגיע שופל לעמוקה באמצע הלילה? הדברים האלה לא מובנים!

חרב ממנהגו וחלק על הרופאים

אני אספר לכם עוד סיפור אחד: אנשים ידעו שאני קשור לרבי שלום, והרבה היו מתקשרים אלי לבקש ממנו ברכות. יום אחד, מתקשרת אישה, אומרת שהיא בהריון והרופאים אמרו שהעובר מסכן אותה, וחייבת לעשות הפלה. אמרתי לה, התייעצת עם הרופאים? והיא אומרת לי, כל הרופאים ששאלנו אמרו שזה מה שצריך לעשות. אני שואל אותה התייעצת עם הרב פירר, אומרת לי, כן, גם הרב פירר אמר לשמוע לרופאים.

נסעתי לרבי שלום, נתתי לו את השם של האשה ושל אמא שלה, רבי שלום מסתכל על הפתק, ואני נותן לרבי שלום את הפתק, ובדרך כלל רבי שלום לא היה מדבר, רק היה נותן רמזים, סימנים, ולפעמים היה כותב משהו על הפתק. אבל הפעם רבי שלום אמר לי בפירושי: "שלא תעשה הפלה".

ז"ל, ואמר לי שלישיבה יש בעיה משפטית, אם אני מוכן לייצג את הישיבה בבית המשפט. אמרתי, אין בעיה. והוא אומר לי, לישיבה אין כסף... אמרתי לו: אין בעיה, נעשה את זה בחינם.

אביגדור הביא אותי לישיבה, נכנסנו פה לאולם הישיבה, אני רואה עומד יהודי עם קובע קסקט עם חליפה כזאת ישנה... ואביגדור אומר לי: זה ראש הישיבה. והרב אומר לי: אני שמח שאתה מוכן לייצג אותנו. אמרתי לו: אני רוצה לראות את החומר המשפטי, במה מדובר? והוא פותח את הסטנדר, מוציא קופסת נעליים מלאה בפתקים, והוא מדפדף בין הפתקים, והוא אומר לי, אני לא מוצא...

שאלתי אותו, הרב, מתי הדיון המשפטי? והוא אומר לי, מחר... שאלתי אותו, אז מה אני אעשה בבית משפט אם אין לי את החומר שאני לא יודע בכלל על מה מדובר? והרב אמר לי: "תלך לשופט ותגיד לו שאני לא יודע מה רוצים ממני".

היה זה פעם ראשונה בחיים שלי, שאני הולך לבית משפט, ואני לא יודע על מה מדובר, רק אני יודע שאני צריך להגיד איזה סיסמא "שהרב לא יודע מה רוצים ממנו"...

התובע מהעירייה נדהם מהטעויות

שבכתב האישום

למחרת בבוקר, נסעתי לבית המשפט בירושלים, ועל יד הלשכות של השופטים יש את השמות של התיקים שקבועים לאותו יום, ואני באמת רואה על יד הלשכה של השופט נועם כתוב "שלום שמואלי", אני נכנס לשופט, והיה שם מלא אנשים, עורכי דין. ואחרי איזה עשרים דקות השופט אומר תיק פלילי זה וזה "שלום שמואלי", אני קם ואומר "אני מייצג את הרב", שואל אותי השופט מה יש לי להגיד על כתב האישום? אני כמעט התעלפתי, כי עד אז הייתי בטוח שמדובר בתביעה אזרחית, מקסימום מגיעים לפשרה וגומרים את הענין. פתאום אומר השופט "כתב אישום"...

אני קם, ואני אומר, "הרב ביקש למסור שהוא לא יודע מה רוצים ממנו". ובליבי אני מתפלל להקב"ה שהשופט לא ישאל אותי למה אני מתכוון כי אני לא יודע בכלל על מה מדובר...

השופט שומע את דברי, פותח את התיק, מסתכל על התיק, ולפתע מסובב את הראש לתובע, ואומר לתובע: נפלה טעות בכתב האישום. הגשתם את התביעה רק נגד ראש הישיבה, ולא הגשתם את התביעה נגד העמותה, נגד הישיבה. התובע מסתכל על כתב האישום, אומר כן, נפלה טעות בכתב האישום. אני מבקש דחיה כדי להגיש כתב אישום חדש. חזרתי לישיבה סיפרתי לרב מה שהיה בבית המשפט, הרב היה שמח, ואני הייתי שמח...

כעבור שלושה חודשים, עוד פעם אביגדור נפתלי מתקשר אלי, אומר לי אתה זוכר את התיק ההוא? יש המשך... אני בא שוב

להמשיך להחזיק את הישיבה, "תדע לך, רק הרב מגן עלינו!" תמיד היה אומר את זה, כל הזמן!

היה פה אחראי על הכסף של הרבנית, אחד יהודי גבוה ממוסד הרב קוק, קראו לו שוורץ, יהודי מאד בעל מידות טובות, הוא אמר לי שיום אחד הוא היה הולך עם אבא שלי בדרך והיו מדברים, והוא אמר לאבא שלי "איך אתה מחזיק את כל האברכים, את כל הישיבה? ואבא שלי אומר: "זכותו של הרב מגינה", והיהודי הזה אומר לו: "מה זכותו מגינה? אבל צריך כסף?"

ואז אבא שלי אמר לו: "בוא אני אספר לך, לפני כמה שבועות לא היה לי כסף לאברכים, זה היה ביום חמישי, הייתי יושב בישיבה ומתפלל להקב"ה, והנה ביום ראשון אני יושב פה למטה במקום שלי, בא יהודי אחד הביא לי חבילה גדולה של כסף, אני אומר לו מה זה? והוא אומר שהרב שרעבי בא אליו בחלום, ואומר לו: "תתן את זה לרבי שלום, הוא צריך

כסף לישיבה, ואני אחזיר לך אחר כך". והיהודי הזה אומר לאבא שלי: "אני לא מכיר, לא אותך ולא את הרב שרעבי ולא אף אחד אבל הוא בא אלי פעמיים בחלום", ככה אבא שלי סיפר לשוורץ, והוא בא וסיפר את זה פה, אני לא ידעתי את המעשה הזה. פלא פלאות.

הטלפון הציבורי צלצל ב-2 לפנות בוקר

אחד מאברכי הישיבה מספר:

בימי המלחמות בלבנון היו הרבה טלפונים מגיעים לטלפון הציבורי בישיבה, גם בשעות של אישון ליל ולפנות בוקר, והיו מבקשים את הרב. בתחילה הייתי מבקש לדעת מי המדבר, ובעבר השני נמנעו להזדהות, רק בקשו את הרב. ולשאלתי איזה רב הם מבקשים ענו לי, את ראש הישיבה.

קראתי לרבי שלום שידבר איתם, והוא לא היה שואל אותי במי מדובר, כי כנראה כבר היה רגיל לפונים האלו, והייתי רואה שהוא שומע אותם מספר דקות, ואחר כך עונה להם בקצרה ביותר כדרכו בקודש ונפטר מהם לשלום.

לא הבנתי במי מדובר והיה הדבר לפלא בעיני, מי אלו המתקשרים באישון ליל ומה הם צריכים מרבי שלום? לימים, התברר שהיו אלה מפקדים בכירים בצבא שבקשו את ברכת הרב לפני צאתם לפעולות בשטח האויב.

ה-500 דולר נעלמו כלא היו

הרב דן גבאי מספר:

היה פעם אחת חבר שלי בא מחו"ל לאיזה בית מלון פה ברחוב קינג ג'ורג', הלכנו לבקר אותו, ולבוא איתו לישיבה, כי הוא היה חבר טוב של הישיבה, והוא בא ואמר שהוא הביא איתו אלף דולר, חמש מאות דולר זה ההוצאות שלו, וחמש מאות דולר תרומה לישיבה שאנשים נתנו לו.

זה היה דבר נדיר, כי רבי שלום תמיד היה אומר: "בענייני השקעות שילכו לבנק, בענייני רפואה שילכו לרופאים", אנשים חשבו שהוא נותן יעוץ כלכלי, משפטי, בנקאי... והנה הפעם הוא חרג ממנהגו ואמר במפורש לא לעשות הפלה, כנגד כל הרופאים! אני הייתי בפחד אלוקים, מה אני אניגד לאשה? שרבי שלום אמר לא לעשות הפלה כנגד כל הרופאים והרב פירר?

אמרתי לה: תשמעי, זה לא על אחריותי, רבי שלום אמר לא לעשות הפלה. תעשי מה שאת מחליטה. והאשה אמרה, רבי שלום אמר לא לעשות, אני לא עושה! ובאמת היא ילדה בן, ברוך ה' בריא לגמרי, והרופאים כמובן השפילו מבט אחרי כל האיומים שלהם.

יש עוד הרבה דברים, יבוא היום ונספר על רבי שלום, דברים מופלאים, שעין לא ראתה, אבל אני חושב שהמסר הגדול של רבי שלום, זה קודם כל אמונה בהקב"ה, אצל רבי שלום הקב"ה היה נוכח! היה פה, אצלו, על ידו, מעליו, תמיד איתו. והדבר השני, אצל רבי שלום היה הענין של הביטחון, הוא תמיד היה אומר לי: 'הבוטח בה' חסד יסובבנו'. אם יש לך אמונה בהקב"ה, אם יש לך הבנה במהות של האמונה אתה בסופו של דבר עטוף בחסד.

ארבעת הגברתנים נעלמו כלא היו

סח ר' יעקב דהאן הי"ו, שהוא עשה פה את הגשר שהולך מבית הכנסת של הרב לצד השני. ובאותו יום שהוא עשה את הגשר, אבא שלי אומר לו בערב: "נו למה אתה מתעכב? תשים את הקורות!" והוא אומר לאבא שלי: "איך אני ארים את זה? זה כבד", ואבא שלי אומר לו: "מה אתה צריך?" והוא אומר לאבא שלי: "יש בחיל הים גברתנים... רק הם יודעים להרים את הקורות האלה עם חבלים, צריך ארבעה כאלה, שירימו את הקורות", ואבא שלי אומר לו: "תגיד שאתה צריך ארבעה אנשים שירימו לך".

הוא מספר שלא עברו חמש דקות, ומגיע בן אדם ואומר: "אני מחיל הים, אבא שלי רוצה ברכה... והוא נראה גברתן... ואבא שלי מצביע על יעקב דהאן ואומר לו: "תעזור ליהודי הזה", הגברתן פונה ליעקב דהן, ויעקב דהאן אומר לו: "אני צריך ארבעה עם חבלים שירימו לי את הקורות", והבן אדם הזה אומר: "אין בעיה, יש לי באוטו, אני אביא לך", באו ארבעה גברתנים הביאו חבלים, ותוך 12 דקות בלי הגזמה, הגשר כבר היה עומד, הם שמו לו את הקורות! והיהודי הזה, יעקב דהן, מספר, שהוא יצא מיד אחריהם להגיד להם תודה. אבל לא מצא אותם, אין אנשים!... וכל מה שעשה לחפש אותם, לא מצא אותם! זה משהו פלאות היה איתו, היה לו הרבה נסים ונפלאות כאלה.

"אני לא מכיר אותך, ולא את הרב שרעבי!"

סח מרן ראש הישיבה שליט"א:

תמיד היה אומר לי, שאם לא שהרב איתנו, לא היה אפשר

אז הוא אמר לו, כבוד הרב בסדר אני אביא את כל המשפחה, אבל מה עם כל היהודים שמה, יש מלא יהודים שמה, אז הוא מספר שרבי שלום עצם את העיניים כמה דקות, ואז הוא אמר לו בסדר, הכל בסדר, דחיתי את זה בכמה מאות קילומטרים, ובאמת מייד אחר כך היתה רעידת אדמה מאוד ידועה באותו אזור, כמה מאות קילומטרים מלוס אנג'לס.

והנה הוא בא לקחת את הכסף להביא אותו לישיבה, והוא מחפש ולא מוצא את 500 דולר של התרומה, מחפשים, ואנחנו עוזרים לו לחפש בדרכון, כולנו בודקים בדרכון שלו - לא, במזוודה - לא, בכל מקום לא מוצאים. הוא אומר טוב בא נלך לרבי שלום, ניתן לו את ה-500 דולר של ההוצאות, ואני אבקש שילווח לי את הכסף, ואני אחזיר לו אחר כך.

באנו לישיבה והוא נותן לו את הכסף, ולפני שהוא הולך הוא אומר, "כבוד הרב, היה לי כסף שלי אני לא מוצא את זה, זה הלך לי לאיבוד", הרב אמר לו: **בדקת בדרכון? והוא אומר כן, בדקתי, וגם אני אמרתי, "כבוד הרב גם אני בדקתי בדרכון". אבל הרב אמר "הכל בסדר, לך תבדוק".**

אני אמרתי אני חייב לראות את זה, חזרתי איתו לבית מלון, לא נשארתי פה, הגענו לבית מלון, היינו עם אליה צבי, חקי ואני הולכים פותחים את המזוודה, לוקחים את הדרכון, ובתוך הדרכון חמש מאות דולר...

תגיד לו שיתן מייד צדקה!

יום אחד הרב אומר לפרדי גייקובס, תתקשר לאחיד עכשיו שיתן צדקה. בכלל הוא לא ידע שיש לו אח, כמה אחים יש לו וזה, אמר לו יש לך אח אחד, תגיד לו שיתן צדקה, אומר הרב אבל הוא לא בעניינים האלו, הוא לא שומר שבת, לא מעניין אותו שום דבר, אני לא יכול לדבר איתו על זה.

אמר לו הרב: תגיד לו שיתן דחוף צדקה. הוא דחה את ציווי הרב, ולא דיבר עם האח. חזר לחו"ל, והנה הוא מגלה שאותו אח נכנס לבית חולים והיה בסכנת חיים, והוא הבין שנוכח המצב הקשה, כעת יהיה ניתן לומר את ציווי הרב ללא חשש...

והוא אמר לאחיו: "תשמע, הייתי אצל צדיק, אני יודע שאתה לא מאמין בדברים האלו, אבל תתן צדקה זה יעזור לך", האח בצר לו, מייד נתן צדקה, ויומיים אחר כך הוא התרפא ויצא מחוץ לבית חולים.

תם ולא נשלם, הבאנו מעט מועיר מדרכיו הנהגותיו וממעשי גדולתו של רבינו הסבא קדישא זצוק"ל, ואשרי הזוכה לקבל על עצמו איזה הנהגה מהנהגותיו, הקפדה או זהירות מתוך עבודת ה' העצומה שלו, או מפרישותו מתענוגי עולם הזה, או מי שלומד ממנו להתחזק בדאגה ובתפילה על כלל עם ישראל, ועל הקמת השכינה מעפר, ועל בנין בית המקדש, ועל הגאולה שתבוא ותגיע במהרה בימינו אמן.

כתם הנפש באוקיינוס שינה כיוון

יש לי חבר מצפת, שהוא חבר של הישיבה, ופעם הוא היה גר בפלורידה, היה לו חנות שמה, ושם רק בתקופה של התיירות אפשר לעשות כסף, אבל שאר חודשי השנה זה סגור. והנה באותו זמן, בשיא תקופת התיירות, פתאום באמצע האוקיינוס התפוצץ איזה מיכלית נפט, וכמויות של נפט התפשטו בתוך האוקיינוס שמה וזה הגיע לכל החופים של ארה"ב, ובכל מקום שהנפט מגיע לשם, סגרו את כל העיר כי הכל זה תיירות ואין מה לעשות כי אי אפשר להיכנס למים.

והחבר הזה מתקשר אלי מבוהל, הוא מבקש ממני לדבר עם רבי שלום, צריך ברכה דחוף, כי לפי כל התחזיות הכתם נפט מתקרר לפלורידה, ולפי הזרם של המים, זה ענין של כמה ימים שזה מגיע לפלורידה, והוא יפסיד הרבה כסף.

נכנסתי לרבי שלום, סיפרתי לו על מה שקרה לחבר הזה, והרב בירך אותו. הרב בירך. החבר הזה מתקשר אלי למחרת בבוקר, אומר לי, אתה לא תאמין, אפילו בחדשות בארה"ב אמרו שהם לא מבינים מה קרה, וכל הזרם של המים השתנה, וזה זורם למקום אחר, ופלורידה ניצלה מהנפט.

יש סכנה בלוס אנג'לס!

חבר שלי סיפר לי, שהוא היה בא הרבה לרבי שלום, ויום אחד, רבי שלום אומר לו, תביא את כל המשפחה שיבואו עכשיו לארץ, אמרתי לו, כבוד הרב איך? אני לא יכול להביא אותם, למה מה קרה? והוא אומר, יש עכשיו סכנה של רעידת אדמה מאד גדולה באזור שלכם בלוס אנג'לס, תביא את המשפחה לארץ, בהתחלה הוא לא רצה להגיד לו את הסיבה, לקח לו הרבה זמן עד שהוא אמר לו.

יומאי שבא לרבני
הגיע לאור העולם הסט שרבי ציון לו

ספר האוצר 'נרכים'
פנינים יקרים מפרד"ס התורה על סדר פרשיות השבוע מאוצר שיחותיו ומאמרו של **הרה"ג רבי בניהו יששכר שמואלי שליט"א** בתוספת הזוהר הק' עם פירוש על הפרשה.

להשיג עכשיו בחטיבת הנבחרות ובחנות ספרי הישיבה "סגולה"
☎ 02-644-33-00

ישיבת המקובלים 'נהר שלום' תכב"ץ

מיסודו של מורנו ורבנו המלוב"ן רבנו מרדכי שרעבי זיע"א

רחוב שילה 6 (פינת רחוב אגריפס) בירושלים ת.ד. 2822 מיקוד 9102701 טל: 02-624-9000

מספד והתעוררות

ככלות השלושים להלקחו בסערה השמימה של אבינו הגדול מורנו עטרת ראשנו זקן המקובלים חסידא קדישא ופרישא סמל הענוה והצניעות תלמידו ויד ימינו של מו"ר המלוב"ן כמוה"ר רבנו מרדכי שרעבי זיע"א, אשר זכה לעמוד בראשות ישיבת המקובלים ארבעים שנה ולהרחיב גבולותיה ולהרבות תלמידים בתורת האר"י והרש"ש זיע"א, שייף עייל שייף נפיק ולא מחזיק טיבותא לנפשיה

כמוה"ר **שלום אהרון שמואלי** זצוקלה"ה

ב"ר שמואל ורחל ע"ה

תתקיים עצרת התעוררות בישיבתו הקדושה "נהר שלום" מקום בו הגה בתורה ובתפילה ביום ובלילה בה נשמע מהליכותיו ועבודתו בקודש ונתחזק בתורה ויראה

העצרת תתקיים ביום ראשון כ"ב תמוז התשפ"ד

מנחה וערבית בשעה 18:15

לאחר מכן יספידוהו

בנו ממשיך דרכו מרן ראש הישיבה המקובל הצדיק

רבי **בניהו שמואלי** שליט"א

במסגרת שיעורו השבועי

מרנן ורבנן **מקובלים וגדולי תורה** שליט"א

הרבנים הגאונים **בניו וחתניו** שליט"א

דברי מרנן ורבנן שליט"א החל מהשעה 19:30 (בערך) יועברו

בקו "קול התורה" שע"י ישיבתנו הקדושה בטלפון 0799-111-925 בשלוחה 9